

1938

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.— ΤΟΜΟΣ 45^{ος}

1
8
50

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ. ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΙΝΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ *Αγορά*
ΗΜΕΡΩΝ *26-4-85*
ΑΡΙΘ. *35010*

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

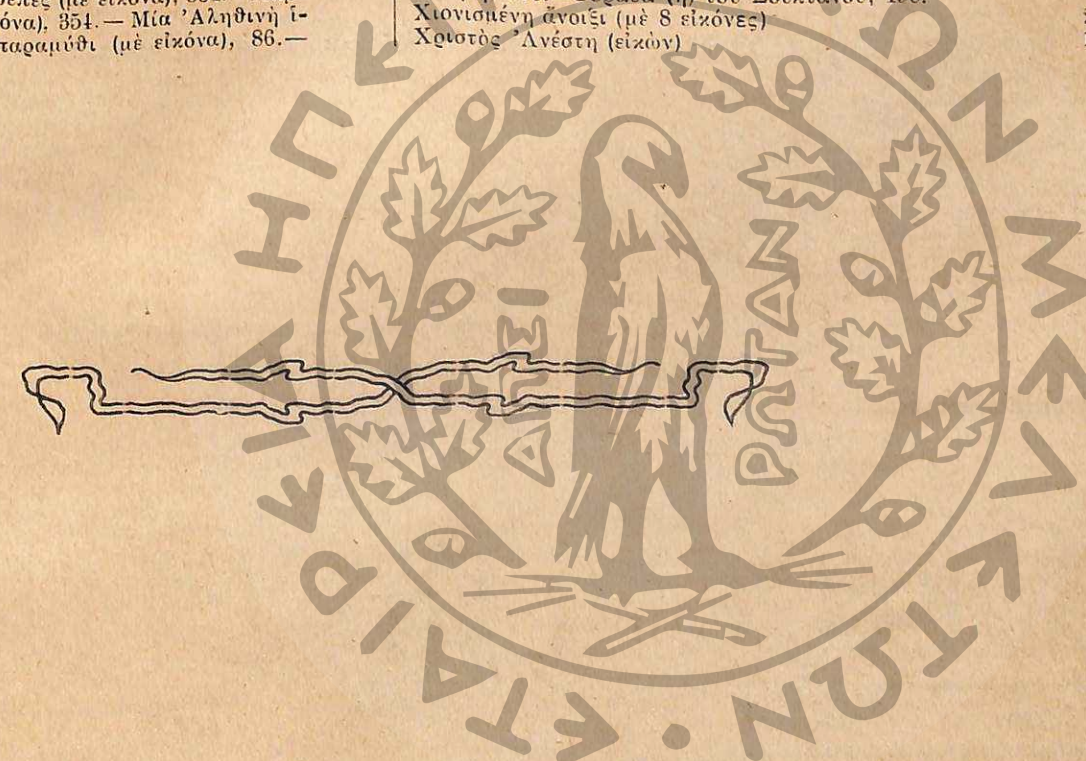
ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Αγωνία	Σελ.
Αη (δ) Βασίλης στο Παρίσι	84
ΑΘΗΝΑ ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :	76
Αγιος (δ) Διονύσιος, 23.—Αγγλίζος (δ) θίασος, 167.	
—Αγώνας και ζωή, 247.—Αλληλογραφία (ή) 459.—	
Αρχιεπίσκοπος (δ), 423.—Αστήρ (δ) των μάγων, 31.—	
25η Μαρτίου, 147.—Εκθεσις ιδεών, 371.—Εμείς και	
τά ζωα, 387.—Ένα ήμερολογιάκι, 119.—Εξετάσεις,	
235.—Εργασία και χαρά, 219.—Έτος 60ον, 3.—Εδαγ-	
γελία Παρασκευοπούλου, 75.—Θαμμένοι θησαυροί,	
351.—Θεάματα, 263.—Θέατρο (τό) του παιδιού, 95.—	
Θρησκευτική άγωγή, 67.—Και πάλι ή προφορά, 291.—	
Καιρικά, 299.—Κατεβαίνης Κ., 51.—Κινίνο (τό), 315.—	
Κλίση (ή), 451.—Μαθηματικά (τά), 431.—Μαθητική	
περιβολή, 379.—Μάννα (ή), 111.—«Μας τά παν άλ-	
λοι», 39.—Μεγάλη γιορτή, 335.—Μεταχειρισμένα βι-	
βλία, 407.—Μουσική, 271.—Μπαλόνια και χαρταετοί,	
139.—Ξενικά (τά) ψευδώνυμα 227.—Παλιές αποκορές,	
131.—Πάσχα, Κυρίου Πάσχα, 183.—Πασχαλινές άνα-	
μνήσεις, 191.—Παύλος Νιρβάνας, 15.—Πολικόν σέ-	
λας, 83.—Πρίγκιψη (δ) Νικόλαος, 103.—Προφορά (ή),	
255.—Πρωτομαγιά (ή) μου, 198.—Ραδιόφωνο (τό),	
211.—Σεισμός (δ), 307.—Σταφίδα (ή), 343.—4η (ή) Αύ-	
γούστου και τό ραδιόφωνο, 327.—Φερούναρ (τό),	
283.—Φρειδερίκη Λουΐζα, 59.—Χαρά Θεού, 175.—	
Χαρά και περιφάνεια, 155.	
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ : σε κάθε φύλλο,	
από του Ιου μέχρι του 52ου.	
Αλογάκι (τό) (με εικόνα)	344
Αλώση (ή) της Βασιλίας	399
Αποικιακή (ή) πολιτική του Βολταίρου	354
ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ :	
Αδιαντροπία κουμπάρου, 350.—Γιά παρηγοριά, 182.—	
Καθένας με τον πονο του, 166.—Καλά (τά) χρόνια,	
30.—Καφέδες (οί) του καδής, 226.—Κρυφοκουβεντια-	
σμα, 306.—Μ' έσκασες, Πανάγο, 88.—Ποιος την	
έπαθε, 157.—Πολύ του πάει!, 370.—Συνάρα σουπί-	
τσα, 102.—Τέχνασμα (τό) του παπα, 298.—Την έπρό-	
δωσε ο καθρέφτης, 386.	

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	Σελ.
Αποτελέσματα 282ου Διαγων. (Λύσεων)	310
Αποτελέσματα 283ου Διαγων. (Λύσεων)	410
Αποτελέσματα Διαγων. Διηγήματος	178, 186
Αποτελέσματα Εύσχημων του 1937	215
Αποτελέσματα Διαγων. Λευκών Λέξεων	162
Αποτελέσματα Διαγων. Μικρών Μυστικών	278, 286
Αποτελέσματα 37ου Διαγων. Ξεσπαθώματος του 1937	258
Αποτελέσματα Διαγων. Πνευματ. Ασκήσεων του 1937	10
Αποτελέσματα Διαγων. Πνευματ. Ασκήσεων του 1938	463
Αποτελέσματα Ζ' Διαπλασιακού Διαγων. του Ραδιο-	
φωνικού Σταθμού του Μπάρι	89
Αποτελέσματα Μικρού Διαγων. Στίξεως	242
Αποτελέσματα Τυπογραφικών Λαθών	206
Αποτελέσματα Μικρού Διαγων. Φωτογραφίας	309, 310
Αράχνη (ή) και ό βήλας	249
Βρέχει και στη θάλασσα (με 6 εικόνες)	275
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	9
284ος Διαγων. Λύσεων	163
285ος Διαγων. Λύσεων	322
286ος Διαγων. Λύσεων	294
Διαγωνισμός Ζωγραφικής	322
Διαγωνισμός Λευκών Λέξεων	294
Διαγωνισμός Μεταφράσεως εκ του Γαλλικού	302
Διαγωνισμός Μικρής Κυριακής	18
Διαγωνισμός Πνευματικών Ασκήσεων του 1938	322
Διαγωνισμός Ποιήματος έμμέτρου ή πεζού	302
Διαγωνισμός Τυπογραφικών Λαθών	57
Διαπλαστούλα (ή) (με εικόνα)	148, 156
Δόξα (ή) των Δερβενακίων	61
Δύο μικροί κάνουν ένα μεγάλο (με 6 εικόνες)	276
Δύο φίλοι	270
Δώδεκα (οί) μήνες των μαθητών	68, 74
Δώρα (τά) του θείου Μηνά	
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :	
Γκάλικ, 16.—Μιχ. Γρηγοριάδης, 16.—Δοξασμένο Ά-	
χρωτήρι, 408.—Ιωάννης Γ. Δουβουνιώτης, 417.—Μα-	
ρία Καγιά, 16.—Ελένη Καρατζόγλου, 417.—Αγγή Άγ.	
Κασιγόνη, 408.—Μαρία Κοριατοπούλου, 408.—Θεμι-	

στοκλής Μαρίνος, 417.—Κούλα Γ. Σακελλαρίου 16.—	Σελ.
Σαρπηδών, 16.—Δημήτριος Φουσάρας, 408.	
Εικόνες ζωών εκ του φυσικού	24, 96, 184, 229, 238, 273, 425
Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού	44, 65, 76, 87, 109, 117,
164, 221, 265, 282, 301, 355, 381, 385, 391, 401, 424, 445, 452	
Εικονογραφημένον παιδικόν πνεύμα (με εικόνα)	460
Είχε ξεχάσει τη βούρτσα των δοντιών (με 8 εικόνες)	345
Έκτακτοι διαγωνισμοί για τό καλοκαίρι	294, 302, 322
Έλκυθρο (τό) που ξυγώνει	37
1, 2, 3 και 6	316
Ένας έκτακτος διαγωνισμός	447
Ένδιαφέροντα	238, 246
Ένδοξα παιδιά (με 3 εικόνες)	6, 159, 416
Έπαγγέλματα (τά) (Κωμωδία μονόπρακτη) }	87, 94
Έπιτροπή για τό δώρο στο Φαίδωνα	179, 180, 223
Έρωτος για τό δώρο στο Φαίδωνα	35, 47, 56, 63, 80, 91, 179
Εύτυχισμένα παιδιά (με εικόνα)	176
Ημέρα (ή) των ζωών (εικόν)	409
Θιέρρος (δ) κι' ό σιδηρόδρομος	387
ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ : Άνάγνωσμα για μικρά παιδιά (με εικόνα)	139
Κάλαντα (τά) (με εικόνα)	37
Καφές (δ) κι' ό Ρακίνας	342
Κολύμπι στη... θάλασσα (σε 5 εικόνες)	249
Κουκλοθέατρο (τό) στην έκθεση «Χαρά κι' εργασία» (με 3	
εικόνες)	239
ΚΩΣΤΑΚΗΣ (δ) ΘΕΛΕΙ - Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ :	
Άνάγνωσμα για μικρά παιδιά (με 40 εικόνες) εις τα φύλ-	
λα της Διαπλάσεως 17-52.	
Μαγική εικόν	132, 212, 262
Μανδάρinho (οί) κι' οι κοτσίδες τους (με 6 εικόνες)	193
Μάννα και ψυχολόγος	176, 184
Μήνες (οί) στο χέρι	373
Μικρός (δ) έφημεριδοπώλης	110, 124
Μικρός (δ) ζωόφιλος (με εικόνα)	52
Μουσείο (τό) (Μονόπρακτο)	4, 16, 24
ΜΠΕΜΠΕΚΑ (ή) ΘΕΛΕΙ ΠΙΑΝΟ : Άνάγνωσμα για μι-	
κρά παιδιά (με 1 εικόνα)	131
ΜΥΣΤΗΡΙΟ (τό) ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ : Μυθιστό-	
ρημα υπό MARIA-PIA SORRENTINA (με 30 εικόνες)	
εις τα φύλλα της Διαπλάσεως 1-33.	
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ :	
Άλογο (τό) στο σχολείο (με εικόνα), 204.—Άνθρωπος	
(δ) που γανγίζει (με εικόνα), 8.—Ένα νέο «θαναστό	
παιδί» και τα παλιά (με εικόνα), 122.—Ένα πολύ ά-	
σχημο άστείο (με 2 εικόνες), 158.—Ένας γύρος στους	
λαχανοκήπους (με εικόνα), 354.—Ένα στερεό ρολόι	
(με εικόνα), 8.—Ένας ταξιδιώτης που έπεσε απ' τό	
τραίνο, 204.—Κάτω οι τσέπες (με εικόνα), 354.—Μαμ-	
μούθ (τό) έρχεται (με εικόνα), 354.—Μία Άληθινή ί-	
στορία που μοιάζει σαν παραμύθι (με εικόνα), 86.—	

Παιδικές δογήστρες, 204.—Παιχνίδια παλιά και σύγ-	Σελ.
χρονα (με εικόνα), 43.—Πώς πλένετε τα χέρια σας,	
158.—Σε τί χρησιμεύουν τα νύχια (με εικόνα), 8.—	
Σταθμός (δ) μας, 204.—Ψάρια που τα πίνει ή θάλασ-	
σα (με εικόνα), 8.—Ψάρια που ψαρεύουν πουλιά (με	
εικόνα) 122.	
Νέα (τά) του 1939	435
Ξαδέρφη (ή)	352
Ξεσκολισμένο (τό) σπουργιτάκι	434
Όδηγός (δ) του συνδρομητού.	10
ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ ! Μυθιστόρημα	
υπό MAX BÉGOUEN—(Βραβείον Ίουλίου Βέρν—(με	
19 εικόνες) εις τα φύλλα 31—52.	
Όταν ό κυνηγός δεν βλέπει : Άστέια Ιστορία σε 5 εικόνες	293
χωρίς πολλά λόγια	
Όταν πήγα να φέρω Χριστουγεννιάτικη χαρά (με εικόνα) 29,40,50	
Ό,τι γράφει δεν ξεγράφει	125,132,140,146
Πάθημα (τό) της άλεπούς	254,265
Παιδιά απ' όλον τον κόσμο	97,137,201,209,257,313,365
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : σε κάθε φύλλο από τό 1—52	
Περίπατος (δ)	157
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : σε κάθε φύλλο από τό 1—52	
Πόλεμος (δ)	357, 363
Πράσινο (τό) σκουλήκι	200
Πρόσκλησις της Διαπλάσεως προς ανανέωσιν της συν-	
δρομής	435
Πρώτο (τό) έργο	218
Πωλείται οίκια	117
Πώς άκούει ή μπεμπέκα τό παραμύθι της Χιονούλας, σε	
εικοσιτέσσερες εικόνες, εκ του φυσικού	319, 329, 337
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ : σε κάθε	
φύλλο από τό 1-52	
Στη μικρή άνιμούλα που χάθηκε	434
Στό δρέπανο	201
Σιγύρισμα (τό) του Πανλάκη (σε 7 εικόνες)	434
Τί κάνει ένα καρφί με 8 εικόνες)	113
TOM-ΣΩΓΕΡ. Μυθιστόρημα υπό MARK TWAIN (με 41	
εικόνες) εις τα φύλλα της Διαπλάσεως 1-52.	
TOTOS (δ) ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ : Άνάγνωσμα για μικρά	
παιδιά (με 14 εικόνες) εις τα φύλλα της Διαπλάσεως 1—14	
Τούνελ (τά)	399
Του ξενιτεμένου θείου μας τα δώρα	385,399
Φυσικά περιέργια (με 1 εικόνα)	453
Χαρακτήρας (δ) φαίνεται στη φυσιογνωμία (με 3 εικόνες)	373
ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ :	
Αισιοδοξία, 353.—Άντικυρόν (τό) πεζοδρομίο 154.—	
Άπό δύο λόφους, 317.—Δός μου σάλλα! . 14.—Κλειδί	
(τό) και τό ποδή, 166.—Πατέρας (δ), 174.—Σοφή γνώ-	
μη, 379.—Φοράδα (ή) του Σουλτάνου, 190.	
Χιονισμένη άνοιξη (με 8 εικόνες)	203
Χριστός Άνέστη (εικόν)	180

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελ.		Σελ.		Σελ.
Ἀπρίλιος	154	Μάιος	200	Ρόδου μοσκοβόλημα	169
Ἀφθαστος πόθος	221	Μάρτιος	121	Στὸ Λορέντζο Μαβίλη	14
Γαλήνη	105	Μοῦρθεσ με λούλουδα	390	Στὸν τάφο κόρης	66
Δεκέμβριος	2	Μπεμπέα (ἡ) γράφει στὸ μπαμπᾶ	326	Στοργή	237
Δίπτυχα	320,329,337,345,353	Μῦθος Ὁρνέων	198	Ταξίδι	290
Ἔγια μόλα !	314	Μῦθος ψαράδων	74	Τὴ νύχτα τὰ παιχνίδια ζωντανεύουν	38
Ἐκκλησιάκι (τὸ)	229	Μωρὸ (τὸ) μου κι' ἡ ἀχτίδα	378	(με εἰκόνα)	301
Ἑλληνικά νησιά	417	Νανάγιο	157	Τόσο ἀπαλὸ	
Ἔνα λιμάνι	270	Νοσταλγία	454	Τριανταφυλλιά (ἡ) καὶ τὸ λιθάρι (μύ-	43
Ἔνας χαριτωμένος παλιάτσος	124	Νύχτα	66	θος)	58
Ἐνὺς χρόνου	97	Ὅνειρα	130	Φάρος (δὲ) τοῦ κάβου	82
Ἐξήντα χρόνια	17	Παιδιά (τὰ) στὴν ἐξογή	282	Φεβρουάριος	160
Ἔργασία	42	Παίχνιδι με τὰ παιδιά μου	138	Φεγγάρι (τὸ)	265
Ἰανουάριος	38	Παπαγάλος (δὲ)	406	Φωνές	30
Ἰούνιος	234	Παραίνεση	262	Χριστὸς γεννᾶται	174
Καλλιπάτειρα	22	Πότε πιά	309	Χριστὸς (δὲ) καὶ τ' ἀρνάκι	30
Καλύβι (τὸ)	254	Πυβολικὸ (τὸ)	363	Χριστοῦγεννα	210
Κοντὰ τὸ Πάσχα	190	Πῶς φοβᾶμαι τὸν ἀράπη	343	Ὡ δέντρο	

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 340 εἰκόνες καὶ κοσμήματα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰνύτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

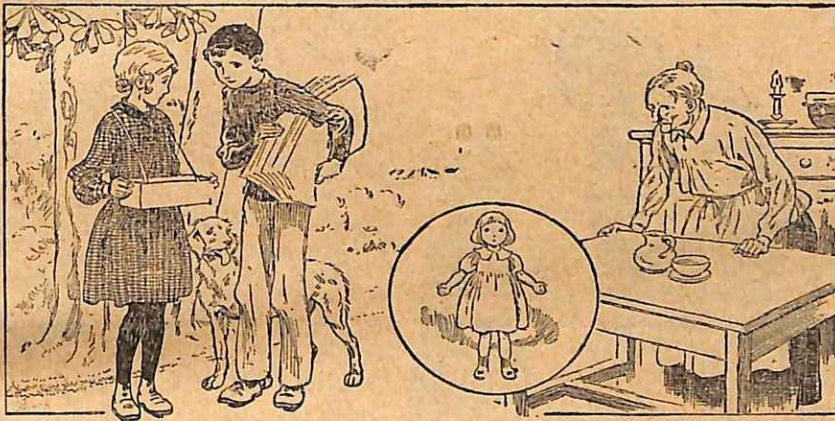
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐριπίδου ἄριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 4 Δεκεμβρίου 1937

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 1

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ-ΡΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Οἱ τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ἔ-
σθοναν ἀργὰ πίσω ἀπὸ τὰ κλαδιά
τῶν γέρικων δένδρων. Τὰ παιδιὰ καὶ
οἱ νταντάδες ποὺ γέμιζαν ὡς τώρα
τοὺς δρόμους τοῦ μεγάλου πάρκου,
εἶχαν φύγει. Δὲν ἔμενε πιά παρὰ ἓνα
μικρὸ κοριτσάκι ποὺ πούλοῦσε κάρτ-
ποστάλ, καθισμένο σ' ἓνα πάγκο.

Ἦταν ἓνα κοριτσάκι ὡς δώδεκα
ἐτῶν, χλωμὸ κι' ἀδύνατο, μὰ ὥστόσο
πολὺ ὡμορφό. Κρατοῦσε ἐπάνω στὰ
γόνατά της ἓνα χαρτονένιο κουτί γε-
μάτο μὲ κάρτ-ποστάλ καὶ τὸ κοίταζε
μὲ συλλογισμένο βλέμμα. Δίχως ἄλλο
θὰ σκεπτόταν πὼς δὲν εἶχε πάει κα-
λὰ ἡ μέρα της. Ἐλάχιστες ἀπὸ τίς
κάρτ-ποστάλ της εἶχε πούλησει καὶ
οἱ λίγες γαζέτες ποὺ βρῖσκονταν σὲ
μὴν ἀκρὴ τοῦ κουτιοῦ δὲν μπορού-
σαν βέβαια νὰ λογαριαστοῦν γιὰ σπου-
δαῖα εἰσπραξή.

Ἐξαφνα ἀντιλήφθηκε πὼς εἶχε
ἀπομείνει μοναχὴ μέσα στὸ πάρκο.
Σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, μὰ μὴ φω-

νὴ ἀντήχησε ἀπὸ πίσω της ποὺ τὴν
ἔκανε νὰ τιναχτῇ τρομαγμένη :

— Μὴ φεύγῃς ἀκόμη !

Γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ βρέθη-
κε ἀντιμέτωπὴ μὲ μιὰ γριὰ γυναίκα,
ντυμένη στὰ κουρέλια, καμπουρια-
σμένη καὶ μὲ τὸ πρόσωπο μισοκρυμ-
μένο κάτω ἀπὸ ἓνα μαῦρο σάλι. Ἡ
γριὰ κρατοῦσε στὰ χέρια της ἓνα
καλαθάκι γεμάτο μὲ κούκλες, μὲ ζω-
λαστιχένια κι' ἄλλα τέτοια φτηνὰ
παιχνιδάκια.

Μὲ φωνὴν βραχνὴ ξαναεἶπε :

— Στάσου μιὰ στιγμούλα. Δὲν θέ-
λεις νὰ μάγοράσῃς μιὰ κούκλα ;

— Μιὰ κούκλα ; ἔκανε ἡ μικρούλα
σκύβοντας τὸ κεφάλι της.

Ἡ γριὰ ἄρχισε τότε νὰ ψαχου-
λεύῃ μέσα στὸ πανέρι της καὶ εἶπε
χωρὶς νὰ τὴν κοιτάξῃ :

— Κάνε πὼς διαλέγῃς μιὰ κούκλα
καὶ πάρε ἐκείνην μὲ τὸ κόκκινο φό-
ρεμα.

— Μὰ γιατί ; ἔκανε τὸ κοριτσάκι
μ' ἀπορία.

— Σοῦτ' ! Μὴ ρωτᾷς. Δὲν μπορῶ
νὰ σοῦ πῶ περισσότερα. Μᾶς παρα-
φυλᾶνε. Γρήγορα, πάρε αὐτὴ τὴν
κούκλα καὶ μόλις φτάσῃς σπίτι σου
βγάλε της τὴν περρούκα. Θὰ βρῇς
κάτι ποὺ θὰ σοῦ εἶναι πολὺ χρησί-
μο. Σὲ λένε Ἀνναμπέλλα, δὲν εἶν'
ἔτσι ;

— Naί, τραύλισε τὸ παιδί.

— Δοιπόν, Ἀνναμπέλλα, πάρε τὴν
κούκλα καὶ δώσε μου γιὰ πληρωμὴ
λίγες δεκάρες. Ἄν στέκονται καὶ μᾶς
παραφυλᾶνε θὰ νομίσουν πὼς τὴν ἀ-
γόρασες.

Ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὰ λόγια τῆς
γριᾶς ἡ Ἀνναμπέλλα πῆρε τὴν κού-
κλα μὲ τὸ κόκκινο φόρεμα καὶ ἔβριξε
μερικὲς δεκάρες μέσα στὸ καλάθι.

— Ὁραῖα, εἶπε ἡ γριὰ. Κάτω ἀπὸ
τὴν περρούκα, κατάλαβες ;

Ἦτοτε ἀπομακρύνθηκε καὶ χά-
θηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Τὸ κοριτσάκι κοίταξε τὴν κούκλα
μὲ περιέργεια καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ βά-
λῃ μὲ τὸ νοῦ της. Θὰ εἶχε διάθεση
νὰ τῆς βγάλῃ τώρα ἀμέσως τὴν περ-
ρούκα της, μὰ τὰ ἀκατανόητα λόγια
τῆς γριᾶς, «μᾶς παραφυλᾶνε» τὴν
ἔκαναν διστακτικὴ. Κοίταξε γύρω
της. Τὸ πάρκο ἦταν ἔρημο. Ὡστόσο
καταλάβαινε πὼς ἔπρεπε νὰ φανῇ
προσεκτικὴ. Τράβηξε κατὰ τὴν ἔξοδο
τοῦ πάρκου συλλογισμένη, δίχως νὰ
ξεκαρφώνῃ τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν
κούκλα ποὺ κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν
ἀγκυλιά της.

Ἦταν μιὰ κούκλα πρόστυχη, μὲ
φουσκωμένα μάγουλα, μὲ κορμὶ ἀπὸ
χαρτόνι. Τί νᾶκρυθε ἄραγε κάτω ἀπὸ
τὴν περρούκα της ; Κανένα χρυσαφι-
κό ; Κανένα γράμμα ; Κανένα χρυσὸ
ναπολεόνι ;

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἄρχισε νὰ περ-
πατᾷ γρηγορώτερα. Ἡ καινούργια
αὐτὴ περιπέτεια ἔδινε μιὰ λάμψη

Μὲ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο ἡ «Διάπλασις» εἰσέρχεται στὸ 60^{ον} ἔτος της

ἀλλοιώτικη στὰ γαλανὰ μάτια της τὰ γλυκὰ καὶ μελαγχολικά. Οὐτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ πῶς ἡ γριά μπορεῖ νὰ τὴν κορόϊδε. Πῶς πολὺ τῆς ἤρθε νὰ πιστέψῃ πῶς ἡ γριά ἐκείνη μὲ τὸ σά-λι ἦταν ἓνα πλάσμα ὑπερφυσικό. Καμμιὰ μάγισσα ἴσως. Γιατὶ ὅχι; Τῆς ἤρθε νὰ γελᾷ πού ἔκανε αὐτὴ τὴν σκέψη. Ἦταν δὲ ἀρετὰ μεγάλη ὥστε νὰ μὴν πιστεῦσιν πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἤξερε πῶς μάγισσες δὲν ὑπάρχουν παρὰ στὰ παραμύθια. Τότε λοιπὸν; Ἕνας μόνον τρόπος ὑπῆρχε γιὰ νὰ λυθῇ τὸ μυστήριον: νὰ γυρίσῃ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα στὸ σπίτι της.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἔξοδο. Πόσο θάθελε νὰ βρισκόταν κίελας στὴν καμαρούλα της.

Εἶχε νυχτώσει σχεδὸν ἐντελῶς καὶ οἱ δένδροστοιχίαι τοῦ πάρκου ἦταν βυθισμένες στὸ μισοσκόταδο. Ἀπὸ μιὰ δένδροστοιχία ξεπρόβαλλαν δυὸ ἄνδρες πού προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνναμπέλλας. Μὰ ἡ μικρού-λα ἦταν συνειδημένη νὰ γυρίσῃ μόνη της σ' ὁποιαδήποτε ὥρα κι' ἔτσι δὲν φοβήθηκε. Ὅταν ἐφθασαν κοντὰ της οἱ δύο ἄγνωστοι χωρίστηκαν, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ περά-σῃ ἀνάμεσά τους. Κι' ἔξαφνα, προ-τοῦ κἂν προφθάσῃ νὰ τὸ καλοκατα-λάβῃ, τὸ κοριτσάκι ἔνοιωσε νὰ τὴ σπρώχνουν δυνατὰ τὸ χαρτονένιο της κουτὶ ἔπεσε χάμω στὴ γῆ κι' οἱ κάρ-τες τῆς σκορπίστηκαν δεξιὰ κι' ἀρι-στερά. Αὐθόρμητα ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸ σηκώσῃ καὶ τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄγνωστους χύμηξε ἐπάνω της, τῆς ἄρπαξε τὴν κούκλα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴ δάκε στὴν τρεχάλα, ἀκολουθοῦμε-νος ἀπὸ τὸν σύντροφό του.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔμεινε λίγες στιγ-μὲς σὰν ἀπολιθωμένη. Ὅταν ἔμως συνήλθε καὶ κοίταξε γύρω της οἱ δύο ἄγνωστοι εἶχαν κίελας ἐξαφανιστεῖ καὶ τὸ πάρκο ἦταν πάλι τόσο ἤρεμο καὶ εἰρηνικό, πού ἂν δὲν τῆς εἶχαν κλέψῃ τὴν κούκλα της, τὸ κοριτσάκι θὰ νόμιζε πῶς εἶχε ὀνειρευθεῖ.

Μὰ ὅχι, δὲν εἶναι ὄνειρο: κάτι ἦ-ταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴν περρού-κα τῆς κούκλας, ἓνα γράμμα ἢ ἓνα διαμαντικό, ἀφοῦ δυὸ ἄνθρωποι τῆς ἔκαναν ἐπίθεση μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τῆς τὴν ἀρπάξουν.

Βρισκόταν σὲ τελεία ἀπελπισία, μὰ τὸ ἀντίκρουμα ἐνδὲς ἀγοριοῦ πού ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος της, μ' ἓνα μάτσο ἐφημερίδες κάτω ἀπὸ τὴ μα-σχάλη, συνοδευμένο ἀπὸ ἓνα μεγάλο κιτρινωπὸ σκυλὶ, τῆς ἔδωσε λίγο θάρρος.

Ἐτρεξε κοντὰ του.

— Ρικάρντο, βοήθεια! Μ' ἔκλε-ψαν!

— Τί σοῦ κλέψανε;

— Μιὰ κούκλα.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Ρικάρντο χαμογελοῦ-σε, ἡ Ἀνναμπέλλα τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὴ συνομιλία της μὲ τὴ γριά πού πουλοῦσε τὶς κούκλες καὶ τὴν ἐπίθεση πού τῆς ἔκαναν οἱ δυὸ ἄγνωστοι.

— Δυὸ ἄντρες; ρώτησε ὁ Ρικάρ-ντο πού μονομιᾶς εἶχε γίνεи σκεπτι-κός.

— Ναι, δυὸ ἄντρες ἄγνωστοι. Ἀπὸ κεῖ ἔφυγαν. Ὁ Ρικάρντο, πρέπει ἐξάπαντος νὰ ξαναβροῦμε τὴν κούκλα. Ὁ Ρικάρντο ἀκούμπησε χάμω τὶς ἐφημερίδες του.

— Σὲ λένε Ἀνναμπέλλα, δὲν εἶν' ἔτσι; (Σελ. 1, στ. γ')

— Ἐλα, Λύκο! φώναξε τοῦ σκύ-λου του.

Κι' ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸ βά-θος τοῦ πάρκου.

— Ἦταν μιὰ ξανθὴ κουκλίτσα μ' ἓνα φέρεμα κόκκινο! τοῦ φώναξε γιὰ τελευταία φορὰ ἡ Ἀνναμπέλλα κι' ὕστερα ἔπεσε ἀποκαμωμένη σ' ἓνα μπάγκο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Εἶχε περάσει πάνω ἀπὸ ἓνα τέταρ-το τῆς ὥρας, ὅταν ἡ Ἀνναμπέλλα εἶδε ἐπιτέλους τὸν Ρικάρντο νὰ ξα-ναπροβάλλῃ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς δέν-δροστοιχίας.

Γεμάτη ἀγωνία ἔτρεξε πρὸς τὸ μέ-ρος του.

— Δὲν βρήκες τίποτε;

— Ὁχι. Ἐφαξα παντοῦ. Οὔτε γά-τος δὲν βρίσκεται σ' ὅλο τὸ πάρκο.

Ἄλλωστε, αὐτὴ ἡ γριά, μὲ τὸ σάλι, ἡ ξανθὴ κούκλα, ἡ ἐπίθεση τῶν δύο ἄγνωστων... δὲν ξέρω... ὅλα αὐ-τὰ μοῦ φαίνονται πολὺ παράξενα. Ἀνναμπέλλα... μὴ τυχὸν καὶ σὲ πῆρε ὁ ὕπνος ἐπάνω σὲ κανένα μπάγκο;

— Μὰ γιὰ τρελλὴ μὲ περνᾶς, Ρι-κάρντο; διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ τὸ κοριτσάκι.

— Μὴ θυμώνῃς δά. Ἦθελα μο-νάχα νὰ σοῦ πῶ πῶς ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγήθηκες μοῦ φαίνονται ἀπί-στευτα.

— Ναί εἶναι ἀπίστευτα στ' ἀλή-θεια, ἀπάντησε ἡ Ἀνναμπέλλα πού εἶχε μετανιώσει πού παραφέρθηκε ἔστω καὶ μιὰ στιγμή. Ἐχεις δίκιο, Ρικάρντο, νὰ μὴ θέλεις νὰ πιστέψῃς. Καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια ἂν τὰ ἔλεγαν δὲν θὰ τὰ πίστευα.

— Διηγῆσου μοῦ τα ὅλα μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶπε ὁ Ρικάρντο, μαζεύοντας ἀπὸ κάτω τὶς ἐφημερίδες του.

Κάθησε στὸν μπάγκο κοντὰ στὸ κοριτσάκι σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν προ-φυλάξῃ ἀπὸ κανένα κίνδυνο.

Ὅταν σηκώθηκαν γιὰ νὰ φύγουν ὁ ἀγαθὸς σκύλαρος πού βρισκόταν μαζί τους, τοὺς ἀκολούθησε μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο καὶ τὴν οὐρὰ ἀνάμεσα στὰ πόδια του. Δίχως ἄλλο ντρεπόταν πού δὲν μπόρεσε νὰ βοη-θήσῃ τὸν ἀφεντικό του νὰ βρῇ τοὺς δύο ἄγνωστους.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάει περιγράφοντας στὸ Ρικάρντο τὴν ἄγνωστη γρηὰ μὲ τὶς παραμικρό-τερες λεπτομέρειες. Ἐπανάλαβε κά-θε λέξη πού τῆς εἶχε εἰπῇ. Προσπα-θοῦσε ν' ἀναπαραστήσῃ στὸ μυαλό της τοὺς δύο ἄγνωστους, τῆς εἶχαν φανῇ πολὺ ψηλοὶ καὶ ντυμένοι μὲ σκοῦρα ρούχα. Δὲν τῆς ἦταν δυνατὸ νὰ δώσῃ ἄλλες λεπτομέρειες γιατί τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀνα-φτῇ τὰ φῶτα τοῦ πάρκου.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Κόσμος, φωνές, βιτρίνες ὅλο φῶτα! Λογῶν, λογίων, παιχνίδια τὶς στολί-ζουν, Μπαίνουν. Καὶ βγαίνουν ἀφοῦ πρῶτα τὴν ἀγκαλιά μὲ πάκα τὴ γεμίζουν!

Ἀπ' ἔξω μιὰ φτωχούλα σαστισμένη, Ἀνοίγει τὰ ματάκια πού δακρύζουν, Ξεχνιέται ἀπὸ θαυμασμό, καὶ μένει, Μένει ὥς πού τὰ γόνατα λυγίζουν!

Νύχτα, πέφτει σιγὰ-σιγὰ τὸ χιόνι! Παιχνίδια τὴ γεμίζουν τ' ἀγγελουδάκια... + Παιδάκια, θυμηθῆτε, ξεμερώνει Πρωτοχρονιά, γιὰ σὰς καὶ τὰ φτωχού-δια!

[Κατὰ τὸν Andersen]

ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΤΟΣ 60^{ον}

Ἀγαπητοί μου,

ΜΕ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο, ἡ «Διάπλασις» μας ἀρχίζει τὸν 60^{ον} της χρόνον. Νὰ ἓνας στρογγυλὸς ἀριθμὸς—καὶ τί μεγάλος!—ἓνας σταθμὸς στὴ μακριὰ της ζωῇ. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ γυρίζω σήμερα στὰ περασμένα καὶ προσπα-θῶ νὰναπολήσω τὴν πρώτη μου γνω-ριμιά μὲ τὸ περιοδικὸ πού ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡ κυριώτερη ἀσχολία τῆς ζωῆς μου... Τὸ πρῶτο φυλλάδιο βγήκε τὸ 1879, τὸ Φεβρουάριο. Ἦ-μουν τότε μικρὸς μαθητὴς στὴν Γ' τοῦ Ἑλληνικοῦ—σὰ νὰ λέμε στὴν Β' τοῦ ἑξατάξιου ἢ στὴν Δ' τοῦ ὀκτα-τάξιου Γυμνασίου—κι' ὁ σχολάρχης μας, ὁ καλὸς Κωνσταντῖνος Λεόντιος, μᾶς ἐσύστησε νὰ γίνουμε συνδρομητές. «Καλὸ περιοδικὸ φαίνεται, μᾶς εἶπε, καὶ φτηνὸ. Δυὸ δραχμὲς μόνον εἶναι ἡ ἐτησίᾳ συνδρομή. Δοκιμάστε το». Δυὸ δραχμὲς!... θὰ σὰς φαίνεται παραμυθί. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δυὸ δραχμὲς ἦταν πενήντα σχεδὸν σημερινῆς κι' ἡ «Διάπλασις» δὲν ἔ-βγαине παρὰ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα σὲ μι-κροῦ σχήματος δεκαεξασέλιδα φυλ-λάδια ὥστε ἦταν καὶ πιό... ἀκριβὴ ἀπὸ τὴ σημερινή, πού ἡ ἐτησίᾳ συν-δρομή της εἶναι μόνον δυὸ... διδραχ-μα—ἑκατὸ δραχμὲς—καὶ τὰ φυλλά-διά της, ὀκτασέλιδα καὶ δωδεκασέλι-δα σὲ μεγαλύτερο σχῆμα, εἶναι ἑβδο-μαδιαῖα. Ἀς εἶναι. Ἐδῶσα τὸ δι-δραχμό μου, γράφτηκα συνδρομητὴς καὶ πῆρα τὸ πρῶτο φυλλάδιο, τὸ ἱστορικὸ ἐκεῖνο μὲ τὰ «Κοσμήματα τῆς Κορνηλίας» στὴν πρώτη σελίδα, μιὰ μεγάλη εἰκόνα τῶν δυὸ μικρῶν Γράκχων μὲ τὴ μητέρα τους. Ἐπαιρ-να τότε καὶ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων»—μηνιαία ἐπίσης, πότε τε-τρασέλιδη καὶ πότε ὀκτασέλιδη—ἀλ-λὰ ἡ «Διάπλασις» μὲ τράβηξε σὰ με-γαλύτερη καὶ καλύτερη. Τὴν ἐπαιρ-να ὥς πού ἔγινε φοιτητής, πέντε χρόνια. Ἀλλὰ λογαφοῦσα μᾶζι της μὲ τὰ ψευδώνυμα *Εὐδοσιον Μυριά-ν-θεμον* καὶ *Κόμης Μοντεχρῖστος*, λα-βαίνα μέρος στοὺς Διαγωνισμοὺς της—μὰ χωρὶς ποτὲ νὰ βραβευθῶ, οὔτε κἂν σὲ Διαγωνισμό... Διηγῆματος—καὶ τὸ πρῶτο «ἔργο» μου πού εἶδα τυπωμένα μὲ τὸνομά μου—καὶ μά-λιστα λανθασμένο: *Α. Γ. ἀντὶ Γ. Α. Ξενοπούλου*—ἦταν ἓνας Στοιχειόγρι-φος στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ 1880.

Ἀλλὰ δὲν ἄργησα νὰ γίνω καὶ «συνεργάτης». Ἀπὸ φοιτητής, βλέ-πετε, καλλιεργοῦσα καὶ τὴ Λογοτε-

χνία καὶ πολλὰ «ἔργα» μου ἀνώτερα κάπως ἀπὸ ἓνα Στοιχειόγριφο, ἔδη-μοσίεωσα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὁ κ. Παπα-δόπουλος, ἀπὸ τοὺς πρώτους πού ἐ-γνώρισα ὅταν ἤρθα στὴν Ἀθήνα—1883—μοῦ ἔδινε κάπου-κάπου νὰ τοῦ μεταφράζω ἢ νὰ διασκεύαζω κανένα διήγημα ἀπὸ τὸ γαλλικόν. Ὑστερα μοῦ ἔδωσε κι' ἓνα μυθιστόρημα. Ὡς τὸ 1893 πολλὰ «ἔργα» μου, καὶ μετα-φράσεις καὶ διασκευές, καὶ πρωτότυ-πα, εἶχαν δημοσιευθῇ στὴν ἀγαπητῇ μου «Διάπλασι». Ἀνάμεσα στάλλα καὶ τὸ πρωτότυπο μυθιστόρημά μου «Ἡ Ἀδελφούλα μου» πού τόση ἔ-καμε ἐντύπωση. Ἦμουν πᾶ συνερ-γάτης ἀπὸ τοὺς τακτικούς. Καὶ μετὰ δυὸ χρόνια, ὅταν ἀποχώρησε ὁ ὡς τότε ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ, ὁ ἀείμνηστος Ἀριστοτέλης Κουρτίδης (*Διμήλιος Εἰσαρμένος*), ὁ κ. Παπα-δόπουλος πῆρε στὴ θέση του ἐμένα. Δύσκολο τὸ ἔργο, μεγάλη ἡ εὐθύνη καὶ πολλοὶ οἱ δυσταγμοί. Ἀλλὰ ἔθα-λα τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ τὰ βγάλω πέρα. Ὁ Τόμος τοῦ 1896, ὁ πρῶτος πού ἔγινε μὲ τὸν καινούργιο ἀρχισυν-τάκτη ἐσημείωσε μιὰ ἀνακίνηση τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ δυὸ ἦταν οἱ κυριώ-τερες καινοτομίαι πού εἰσήγαγα τότε: οἱ «Κυριακὲς τῆς Διαπλάσεως» κι' οἱ «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές» τοῦ Φαί-δωνος.

Ἡ πρώτη μου «Ἀθηναϊκὴ Ἐπι-

στολή»—μὲ τὸ «Ἀγαπητοί μου» στὴν ἀρχὴ καὶ τὸ «Σὰς ἀσπάζομαι Φαί-δων» στὸ τέλος—δημοσιεύθηκε στὸ φυλλάδιο τῆς 6 Ἰανουαρίου τοῦ 1896 πρῶτο τοῦ 18ου ἔτους τῆς «Διαπλά-σεως» Σήμερα ἡ «Διάπλασις» μπαίνει στὸ 60^{ον}. Ἀρα ἔχουν περάσει 42 ὀ-λάκερα χρόνια. Ναι, παιδιὰ μου, μι-σὸς σχεδὸν αἰώνας! Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαψα νὰ γράφω στὴ «Διάπλασι» τὴν Ἀθηναϊκὴ Ἐ-πιστολή μου, ταχτικά μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σπάνιες φο-ρες πού ἔτυχε νὰ εἶμαι ἄρρωστος ἢ νὰ μὴν ὑπάρχῃ χώρος. Πόσες ἔχουν μαζευτεῖ σ' αὐτὰ τὰ 42 χρόνια; Τὸ λιγώτερο 2,100 Ἐπιστολές! Ὁ, ποῖος νὰ μοῦ τῆλεγε ὅταν ἔγραφα νεώτατος τὴν πρώτην τὸ 1896, πῶς θὰ ἐξακολουθοῦσα αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀδιάκοπα, καὶ μεσόκοπος, καὶ γέρος, ὡς τὸ 1937! Εἶναι ὁ χρόνος πού γιορτάζω τὴ λογοτεχνική μου Πεν-τηκονταετηρίδα καὶ τὰ διαπλάσπου-λα κάνουν ἔρανο γιὰ νὰ προσφέρουν ἐν' ἀναμνηστικὸ δῶρο στὸ Φαίδωνά τους. Σταθμὸς γιὰ τὴ «Διάπλασι» ἀλλὰ σταθμὸς καὶ γιὰ μένα. Ἀς εὐ-χαριστήσω θερμὰ τὸ Θεὸ πού μοῦ ἔ-δωσε ζωὴ, υγεία καὶ δύναμη νὰ φτάσω ὡς ἐδῶ. Κι' ἐκεῖνος μόνον ξέρει ὡς πού πρέπει νὰ φθάσω ἀ-κόμα...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α'

Ἦταν μιὰ φορὰ ἐν' ἀγοράκι πέντε χρονῶν πού τῆλεγε Χριστόδουλο· οἱ συγγενεῖς του ὅμως κι' οἱ φίλοι του τὸν ἐφώναζαν Τοτό, γιατί Τοτός εἶναι πῶς σύντομο καὶ προφέρεται πῶς γρήγορα.

Ὁ Τοτός καθόταν μὲ τοὺς γονεῖς του σὲ μιὰ μεγάλη πόλη ὅλο τὸ χει-μῶνα· ἀλλ' αἶμα ἔπαινε τὸ καλοκαίρι ἐφευγε σὲ μιὰ μακρινὴ ἐξοχή, καὶ καθόταν ἐκεῖ μὲ τὸν παππού του καὶ τὴ γιαγιά του ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ φθι-νόπωρου.

Ἀ, πῶς τοῦ ἄρεσε τοῦ Τοτοῦ στὴν ἐξοχή! Θὰ ἔδινε δέκα χειμῶνες γιὰ ἓνα μόνον καλοκαίρι. Πήγαινε ποδήλατο μὲ τὸν παππού του στὸ κον-τινὸ δάσος, πού τὰ δρομάκια του ἦταν πῶς ὁμορφα κι' ἀπὸ τὶς δένδροστοι-χίαι τοῦ πάρκου· πήγαινε καὶ μὲ τὴ βάρκα, πάντα μὲ τὸν παππού του, στὰ ἡσυχὰ νερά μιᾶς μικρῆς λίμνης ἢ ψάρευε, πότε βατράχους γιὰ δια-σκεδάσει, πού τοιμποῦσαν τόσο εὐκόλα τὸ κόκκινο κουρελάκι τοῦ ἀγγι-στοριοῦ, μὰ κάποτε καὶ χέλια καὶ πέστροφες, ψάρια τόσο μεγάλα, πού ἔ-πρεπε νὰ τὰ βγάλουν ἔξω μὲ τὴν ἀπόχη—σακούλα ἀπὸ δίχτυ κρεμασμέ-νη σ' ἓνα καλάμι μακρὸν.

Μιὰ μέρα, ὁ Τοτός ψάρευε μὲ τὸν παππού του πέστροφες, καθισμένος πλάι του στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, Σώπαιναν κι' οἱ δυὸ, γιατί τὰ ψάρια ἔ-χουν δυνατὴ ἀκοή κι' ὁ παραμικρὸς κρότος τὰ τρομάζει καὶ φεύγουν. Τὴν ἡσυχία πού βασιλεῦσε, καὶ στὴ λίμνη καὶ στὰ λειβάδια ὀλόγυρα, μόλις τὴν ἔκοβε κάπου κάπου ἡ ἀπόχη πού τὴν ἔδρευαν στὸ νερὸ ἢ κανένας βάτρα-χος πού ἔπαιρνε τὴ βουτιά του.

Ἐξαφνα ἀκούγονται τουφεκιές, φωνές κυνηγῶν, γαυγίσματα σκύ-λων, φασαρία μεγάλη. Κι' ὡς πού νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει, ὁ Τοτός βλέπει ἓνα πράμμα νὰ τρέχῃ σὰ σάϊτα πάνω στὰ χόρτα τοῦ λειβαδιοῦ,

καλοκαιριάτικα δεν θάταν δυσάρεστο. Μά κάνουν λουτρά κι' οι λαγοί σαν τὰ παιδιά; Καί ξέρουν κολύμπι για νά βγαίνουν όταν τὸ νερό εἶναι βαθύ; (Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ)

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Η ΜΑΜΑ ΤΟΥ ΔΑΛΑΚΗ
ΔΑΛΑΚΗΣ
ΘΑΝΑΣΗΣ
ΣΠΥΡΑΚΗΣ
ΑΝΝΟΥΛΑ
ΧΡΗΣΤΟΣ
ΠΙΠΗΣ

10-16 χρονῶν

ΣΚΗΝΗ Α'

“Ολα τὰ παιδιά, φίλοι μεταξύ τους. Ἡ σκηνή στὸ δρόμο. Ὁ Δαλάκης κάθεται στὰ σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ του. Χάμω βρίσκονται κόλες, χαρτιά, καρφιά, γυαλιά. Ὁ Δαλάκης κόβει χαρτιά, ποιοιζέει, κολλάει. Σιγοτραγουδά.

ΣΚΗΝΗ Β'

(Βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ μητέρα τοῦ Δαλάκη).

Μητέρα. — Δαλάκη, ἔλα μέσα, παιδί μου. “Ωρα εἶναι νὰ φᾶς τὸ ἀπογευματινὸ σου.

Δαλάκης, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του. — “Αχ, μαμά μου, δὲν μπορῶ.

Μητέρα. — Τί θὰ πῇ δὲν μπορεῖς;
Δαλάκης. — Μαμά μου, πρέπει νὰ τελειώσω αὐτὸ τὸ κουτί.

Μητέρα. — Μὴ μὲ κάνεις καὶ στενοχωριέμαι, Δαλάκη μου. Μόλις σχολάσεις πέφτεις μ' αὐτὰ τὰ κουτιά, δουλεύεις ὁλοένα. Οὔτε παίζεις, οὔτε τρώς.

Δαλάκης, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ

κεφάλι. — “Αχ, μαμά μου, θέλω, νὰ τελειώσω τὸ Μουσεῖο μου. “Ὡς αὔριο πρέπει νὰ τὸ ἔχω τελειωμένο. Δὲ γίνεται. “Εδῶσα τὸ λόγο μου στοὺς φίλους μου.

Μητέρα. — Ποὺ εἶναι οἱ φίλοι σου;
Δαλάκης. — Πήγανε νὰ παίξουνε. Τώρα θαρθεῖν.

Μητέρα. — Βλέπεις; Οἱ φίλοι σου παίζουνε. “Εσὺ ἔχεις νὰ παίξῃς τόσες μέρες. “Ολοένα μ' αὐτὰ τὰ παλιόκουτα.

Δαλάκης. — Μαμά μου, δὲν εἶναι παλιόκουτα, εἶναι τὰ κουτιά ποὺ θὰ βάλουμε μέσα τὰ ζουζούνια. Θὰ κάνουμε Μουσεῖο. Θὰ εὐχαριστηθῇς πολὺ ὅταν τελειώσῃ. Αὔριο, μεθαύριο τελειώνει. “Επειτα πὰ θὰ παίζω.

Μητέρα. — “Ε, νὰ σοῦ δώσω τουλάχιστον τὸ ψωμάκι σου καὶ τὸ τυράκι σου. Νά, ἔδω δὲ τὸ ἀφῆνω, (τὸ ἀφῆνει). Τὸ τρώς λίγο, λίγο.

Δαλάκης. — Καλά, μαμάκα, εὐχαριστῶ πολὺ.

Μητέρα, μπαίνει στὸ σπίτι.

ΣΚΗΝΗ Γ'

Δαλάκης, ἐργάζεται, σιγοτραγουδᾷ καὶ πότε, πότε τρώγει ἀπὸ τὸ ἀπογευματινὸ του. “Ακούγονται ἀπὸ μακριὰ τραγούδια, Σιγά, σιγά δυναμώνουν.

ΣΚΗΝΗ Δ'

(Σὲ λίγο μπαίνουν στὴ σκηνὴ οἱ φίλοι τοῦ Δαλάκη, τραγουδώντας).

Θανάσης. — Γεῖά σου, Δαλάκη.

Δαλάκης. — Γεῖά σου, (χωρὶς νὰ σηκώσῃ κεφάλι).

“Ολοι οἱ ἄλλοι. — Γεῖά σου, Δαλάκη.

Δαλάκης. — Γεῖά σας.

Θανάσης. — “Ακόμα δὲν τελειώσες;

“Ολοι οἱ ἄλλοι. — “Ακόμα;

Δαλάκης, ἔντονα. — Τί ἀκόμα;
“Ετσι εὐκολα νομίζετε πὼς εἶναι;

Θανάσης. — “Ε, τί θυμώνεις; Σὲ ρωτήσαμε. Οὔτε νὰ σὲ ρωτᾶμε, δηλαδή;

Δαλάκης, ξαναπιάνει τὴ δουλιὰ.

“Ηρεμα. — Δουλεύω. Δὲν κάθονται.

Θανάσης. — “Ε, βέβαια, δουλεύεις. Μᾶς εἶπες πὼς θὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα. Χτὲς ἔπρεπε νὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα. Χτὲς μᾶς εἶπες γιὰ σήμερα. Σήμερα —

Σπυράκης. — Θὰ μᾶς πῇ γιὰ αὐτὸ;

Θανάσης. — Καὶ αὔριο;

Χρήστος. — Γιὰ μεθαύριο.

“Ολοι, γελοῦν.

Ἀννούλα. — “Ε, παιδιά, ἡ ἀλήθεια πὼς ἄργησε ὁ Δαλάκης. “Αλλά καὶ ἡ ἀλήθεια ἡ πιὸ μεγάλη, ὅλα μόνος του τὰ φτιάχνει.

Πίπης. — Ποιὸς τοῦ φταίει; Μόνος του τὸ ζήτησε.

Θανάσης. — Βέβαια. Καλὰ λέει ὁ Πίπης. Μόνος του τὸ ζήτησε.

Σπυράκης. — Βέβαια, Ἀννούλα, δὲ θυμάσαι. Εἶπε ὡς τὴν Κυριακὴν θὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα, τὰ κουτάκια. Σὲ κάθε κουτάκι θὰ κλείσουμε ἕνα ζουζούνι. Θὰ κάνουμε ἀπὸ πᾶν τρυπίτσες, γιὰ ν' ἀνασαίνῃ τὸ ζουζούνι. “Επειτα πιά...

Χρήστος, τὸν διακόπτει. — “Επειτα πὰ τὸ Μουσεῖο μας θὰ εἶναι ἔτοιμο.

Πίπης. — Ναι, ναι. Τὸ θυμάμαι καὶ γώ. “Ολοι τὸ θυμόμαστε, πῶς! “Επειτα θὰ ἔχουμε εἰσπράξεις. Θὰ ἔρχονται τὰ παιδιά καὶ θὰ πληρώνουν εἴσοδο γιὰ νὰ βλέπουν.

Θανάσης. — Καὶ θὰ μοιραζόμαστε τὰ λεπτὰ.

Ἀννούλα, προχωρεῖ κοντὰ στὰ χαρτιά τοῦ Δαλάκη, πιάνει ἕνα κουτάκι. — “Αχ, τί ὥραϊο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ κουτάκι, ἄχ, τρέλλα! Μὲ τζαμάκι ἀπὸ πᾶνω. Τρέλλα!... Τρέλλα!...

“Ολοι, τριγυρίζουν τὴν Ἀννούλα καὶ θαυμάζουν.

Δαλάκης, ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἐργάζεται χωρὶς μιλιὰ, ἀφῆνει τὴ δουλειὰ του. — Παιδιά, προσέχετε, μὴν τὸ χαλάσετε.

Χρήστος. — “Εδῶ θὰ κάθεται τὸ ζουζούνι; Τί ζουζούνι ἔμως;

Πίπης, σὶν μεταξὺ πλησίασε τὸ Δαλάκη, σκάλιξε, βόηκε ἕνα κουτάκι μὲ ζουζούνι καὶ φώναξε χαρούμενα.

— “Α! Παιδιά! Παιδιά! Μιὰ ἀράχνη στὸ κουτί! Μπῶ! Μπῶ!

“Ολοι, τριγυρίζουν τὸν Πίπη.

Θανάσης. — Τὴν ταΐζουμε παιδιά, ἔ;

Δαλάκης, ἀφῆνει πάλι τὴν ἐργασία του. — Παιδιά, προσέχετε μὴν τὸ χαλάσετε, τὸ κουτί. Μὴν τὸ ξεκολήσετε τὸ τζάμι.

“Ολοι. — Ναι, ναι, τὴν ταΐζουμε.

Σπυράκης. — Θὰ τσακώσω μιὰ μύγα, νὰ τῆς τὴ δώσετε.

Ἀννούλα, τρέχει, βγάζει τὸ μαντῆλι της, προσπαθεῖ νὰ τσακώσῃ μιὰ μύγα. — Καὶ γὼ θὰ τσακώσω.

Χρήστος. — Καὶ γώ. Καὶ γώ. (Βγάζει τὸ καπέλο του καὶ προσπαθεῖ, οἰχνοτάς το, νὰ τσακώσῃ τὴ μύγα). “Αχ, μοῦ ἔφυγε, ἄχ...

Πίπης. — “Εγὼ τὰ καταφέρνω στὶς μύγες. (Ρίχνει μὲ ὀρμὴ τὸ καπέλο του πᾶνω στὰ χαρτιά τοῦ Δαλάκη, γιὰ νὰ τσακώσῃ τὴ μύγα. Τὰ χαρτιά πετάγονται πέρα.

Δαλάκης, μὲ θυμό. — Πρόσεχε καὶ μένε. λίγο. Οὐ! “Ανυπόφοροι εἴσαστε!

Πίπης, σηκώνει μὲ προσοχὴ τὸ καπέλο. — “Ω! “Ω! Τὴν ἔπιασα, παιδιά! Παιδιά τὴν ἔπιασα. Νά τη, ἡ μύγα, νά τη. “Ω!...

“Ολοι, μαζεύνονται γύρω σὶν Πίπη.

Πίπης, οἰχνοτὰ τὴ μύγα σὶν κουτί. Φωνάζει γρήγορα καὶ μὲ θαυμασμό. — Κοιτάχτε! Κοιτάχτε!

Δαλάκης, ποὺ δουλεύει πάντα σκυφτός, σηκώνει τὸ κεφάλι. — Παιδιά! Πίπη! Παιδιά! Προσέχετε! Προσέχετε τὴν ἀράχνη μὴ σας φύγει. “Εχουν κόπο νὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ!

Πίπης, δὲν δίνει καμιά σημασία σὶν Δαλάκη. — “Ω! “Ω! Παιδιά, παιδιά, κοιτάχτε!

“Ολοι, θαυμάζουν. — Πῶ! πῶ!

Χρήστος. — Μπῶ! Μπῶ! Πῶς ἔπεσε ἀπάνω της!

Θανάσης. — Μμμ!... Πῶς ρουφάει!

Σπυράκης, κάνει ν' ἀρπάξῃ τὸ κουτί, σπρώχνει τὴν Ἀννούλα.

Ἀννούλα. — Πρόσεχε, Σπυράκη, ὦ!

Σπυράκης. — Οὐρ! Τί σ' ἔκανα, καὶ μὲν; Νὰ δῶ θέλω!

Πίπης, πολὺ δυνατὰ. — “Ω! Παιδιά! Ρουφάει! Ρουφάει! Σηκώνει ψηλὰ τὸ κουτί καὶ χοροπηδᾷ ἀπὸ χαρὰ.

“Ολοι, τεντώνουν τὰ χέρια νὰ πιάνουν τὸ κουτί, νὰ δοῦν. — Νὰ δοῦ με! Νὰ δοῦ με!

Θανάσης, προχωρεῖ σὶν Δαλάκη. — Δαλάκη, δὲν ἔχεις ἄλλη ἀράχνη; (συγχρόνως ψάχνει βιαστικὰ καὶ πρὶν

προφθάσῃ ὁ Δαλάκης ν' ἀπαντήσῃ, φωνάζει). Τ' εἶναι τοῦτο; Τί θὰ τὸ κάνεις, Δαλάκη αὐτὸ τὸ παράξενο κουτί!

Δαλάκης. — “Ας το, ἄς το κάτω σοῦ λέω. Μὲ σκοτίσατε, Οὐρ!

Θανάσης, ἀγριομένος. — “Αγριεύεις, βλέπω. “Ολο κι' ἀγριεύεις. Λεφτά ἔδωσα ἐγὼ γιὰ νὰ φτιάξῃς ἐσὺ αὐτὰ τὰ κουτιά. “Ακούς;

Δαλάκης. — Εἶπα γὼ πὼς δὲν ἔδωσες; “Εσὺ λεφτά, ἐγὼ κόπο.

Χρήστος καὶ **Σπύρος,** ποὺ βοῶσονται σ' ὅλο τὸ μεταξὺ κοντὰ σὶν Πίπη καὶ κοιτᾶνε τὴν ἀράχνη. — Πῶ! πῶ!

Χρήστος. — Πάει ἡ καὶ μὲν ἡ μύγα!

Ἀννούλα, πλησιάζει στὰ χαρτιά τοῦ Δαλάκη, ἀρπάζει νὰ ψάχνῃ λέγοντας. — Τί μαλώνετε καλὲ ἐσείς εἰδὺς! Μπὰ σὲ καλὸ σας. (Βλέπει τὸ κουτί ποὺ εἶναι μπροστὰ σὶν Θανάση, τὸ πέρνει). Πῶ, πῶ ὥραϊο κουτάκι. Τί παράξενο! (Τὸ ἀνοίγει, στὴ στιγμή τὸ πετᾷ μὲ φρίκη γιὰτι κάποιον ζουζούνι ξεπετάχτηκε ἀπὸ μέσα).

“Α! “Α! Μανούλα μου! Τί ἦταν αὐτὸ, Δαλάκη! “Αχ, πὼς φοβήθηκα!... (Τινάζεται, ξεφωνίζει).

“Ολοι, ξεπετάγονται. — “Α! “Α!...

Δαλάκης, σηκώνεται πᾶνω μ' ὀρμὴ. — “Αχ, ἡ σαρανταποδαρούσα μου!

Θανάσης. — Νά τη! Νά τη! (τρέχει, τάχα ὅτι κυνηγᾷ τὴ σαρανταποδαρούσα).

Χρήστος, μὲ σιχασιά. — “Ιε! Σαρανταποδαρούσα ἦταν; “Ιε τὴ σιχαμένη!...

Ἀννούλα, βάτοντας τὸ χέρι στὴν καρδιά της. — Πῶς δὲ μὲ δάγκωσε; “Αχ.

Θανάσης. — Πάει. Κρύφτηκε ὡς μέση. “Ωρα της καλῆς.

Δαλάκης, ποὺ σὶν μεταξὺ ἔφαγε νευρικὰ μέσα στὰ χαρτιά του. — “Η σαρανταποδαρούσα ἦταν! “Η σαρανταποδαρούσα! (Μὲ ἀπελπισία ἀπενθύνεται πρὸς ὅλους). Μὰ τί κάνετε τώρα; “Ε; Καταλαβαίνετε τί μοῦ κάνετε; Τί μοῦ ἔκανες, μαρὲ Θανάση; “Ε, “Αφοῦ σοῦ εἶπα, μὴν τὸ περᾶξῃς τὸ κουτί! “Εσὺ, τίποτε! Τὸ ἀνοίξες. Ἐρεῖς μὲ τί κόπο ἐγὼ τὴν τσακώσα ζωντανὴ αὐτὴ τὴ σαρανταποδαρούσα; Μὰ ἐσὺ ποῦ νὰ ἔρεῖς; Μήπως κοπιάσες καθόλου γιὰ τὸ Μουσεῖο; “Ερχεσαι μιὰ στιγμὴ, κάνεις μιὰ δυὸ ζημιὰς καὶ φεύγεις. Πῶς ὁ ἄλλος σκοτώνεται, οὔτε πεντάρα δίνεις.

Θανάσης. — Γιὰ πάψε καὶ μὲ παρασκότισες!

Δαλάκης. — Σὲ παρασκότισα; “Ω-

ραῖος τρόπος. “Υστερα θέλεις νὰ φτάσουμε Μουσεῖο. Μοῦ πήρες τὴν ἀράχνη, μοῦ ἔχασες τὴ σαρανταποδαρούσα. Χτὲς πάλι μοῦ ἔσπασες τὸ γυάλινο κουτί γιὰ τις ψόφιες πεταλούδες. Καὶ σὲ παρασκότισα, ἔ; Σὶν δὲν ντρέπεσαι;

Θανάσης, τὸν διακόπτει. — Γιὰ πάψε καὶ δὲν ἔρεῖς τί λές! τὴ σαρανταποδαρούσα τὴν ἔχασες ἡ Ἀννούλα.

Ἀννούλα, τὸν διακόπτει καὶ λέγει μὲ θυμό. — “Εγώ; Νάτα μας;

Θανάσης, ἐξακολουθεῖ. — Τὴν ἀράχνη τὴν πήρε ὁ Πίπης.

Πίπης, διακόπτει. — “Εγώ; (Θυμωμένος). Βέβαια, ὅλα ὁ Πίπης. (Ἐνῶ οἱ ἄλλοι μιλοῦν, πλησιάζει σιγά, σιγά στὰ χαρτιά τοῦ Δαλάκη καὶ ἀφῆνει, μὲ τρόπο, πᾶνω σὶν τραπέζι τὸ κουτί μὲ τὴν ἀράχνη).

Θανάσης, ἐξακολουθεῖ. — Καὶ τὸ γυάλινο κουτί τὸ ἔσπασε ὁ Χρήστος.

Χρήστος, μὲ θράσος. — Ναι, ὅλα τὰ στραβά ψωμιά, ὁ Χρήστος τὰ κάνει.

Δαλάκης, σὶν Θανάση. — “Εγὼ δὲν ξέρω τί μοῦ λές ἐσὺ. Δὲν ξέρω ποιὸς φταίει, ὁ Χρήστος, ἡ Ἀννούλα, ὁ Πίπης, ὁ κολουθῶς, ξέρω πὼς στὴν ἀρχὴ εἶπαμε: Θὰ βάλουμε ὅλοι λεπτὰ, θὰ κάνουμε ἕνα Μουσεῖο, ἐγὼ δὲ θὰ βάλω λεφτά, θὰ ἐργασθῶ, ὅμως περισσότερο ἀπὸ σὰς. “Όταν χρειάζομαι κανέναν, θὰ μὲ βοηθᾷ.

“Αν δὲν ἔρχεται, θὰ πληρώνῃ πρόστιμο. “Όποιος κάνει ζημιὰ, θὰ πληρώσῃ καὶ τὴ ζημιὰ καὶ πρόστιμο. Αὐτὰ ξέρω. Λοιπὸν τώρα πρέπει ὅλοι σας νὰ πληρώσετε. Νὰ πληρώσετε! (Μὲ ἐπιμονή). Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω! Νὰ πληρώσετε!...

“Ολοι, σιχαβομουτσουιάζουν καὶ κοιτάζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Θανάσης, μονομυρρίζει. — Δὲ λές πὼς σοῦ μωρίστηκε πάλι νὰ μᾶς πᾶρξῃ τὰ λεπτὰ μας!...

Δαλάκης, μὲ ἀγανάκτηση. — Ποιὰ λεπτὰ σας; Πότε σας πήρα λεπτὰ;

“Ολοι, μὲ κατάπληξη. — Πότε!

Πίπης, σὶν Δαλάκη. — Πότε; Σπουδαῖος εἶσαι! Τί, πότε; Προχτὲς ἀκόμα σοῦ ἔδωσα δυὸ δραχμὲς;

(Ἀκολουθεῖ)

Θανάσης, μονομυρρίζει. — Δὲ λές πὼς σοῦ μωρίστηκε πάλι νὰ μᾶς πᾶρξῃ τὰ λεπτὰ μας!...

Δαλάκης, μὲ ἀγανάκτηση. — Ποιὰ λεπτὰ σας; Πότε σας πήρα λεπτὰ;

“Ολοι, μὲ κατάπληξη. — Πότε!

Πίπης, σὶν Δαλάκη. — Πότε; Σπουδαῖος εἶσαι! Τί, πότε; Προχτὲς ἀκόμα σοῦ ἔδωσα δυὸ δραχμὲς;

(Ἀκολουθεῖ)

Θανάσης, μονομυρρίζει. — Δὲ λές πὼς σοῦ μωρίστηκε πάλι νὰ μᾶς πᾶρξῃ τὰ λεπτὰ μας!...

Δαλάκης, μὲ ἀγανάκτηση. — Ποιὰ λεπτὰ σας; Πότε σας πήρα λεπτὰ;

“Ολοι, μὲ κατάπληξη. — Πότε!

Πίπης, σὶν Δαλάκη. — Πότε; Σπουδαῖος εἶσαι! Τί, πότε; Προχτὲς ἀκόμα σοῦ ἔδωσα δυὸ δραχμὲς;

(Ἀκολουθεῖ)

Θανάσης, μονομυρρίζει. — Δὲ λές πὼς σοῦ μωρίστηκε πάλι νὰ μᾶς πᾶρξῃ τὰ λεπτὰ μας!...

Δαλάκης, μὲ ἀγανάκτηση. — Ποιὰ λεπτὰ σας; Πότε σας πήρα λεπτὰ;

“Ολοι, μὲ κατάπληξη. — Πότε!

Πίπης, σὶν Δαλάκη. — Πότε; Σπουδαῖος εἶσαι! Τί, πότε; Προχτὲς ἀκόμα σοῦ ἔδωσα δυὸ δραχμὲς;

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

— Τόμ!
Καρμιά απάντηση.
— Τόμ!
Βαθειά σιωπή.
— Ήθελε νὰ ἤξερα ποῦ βρίσκεται πάλι κρυμμένο τὸ παλιόπαιδο. ΤΟΜ!
Ἡ γριά κυρία κατέβασε τὰ ματογυάλια της ὡς τὴν ἄκρη τῆς μύτης της σχεδὸν καὶ πάνω ἀπ' αὐτὰ ἔρριξε μιὰ ματιά γύρω-γύρω στὴν κάμαρα· ὕστερα τὰ σήκωσε ψηλά, στὸ μέτωπό της καὶ κοίταξε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ σ' ὅλες τὲς γωνίες. Ποτέ, γιὰ ὅλο τὸν κόσμον δὲν θὰ κοίταζε μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ της γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα τόσο ἀσημαντὸ πράγμα, ἕνα μικρὸ ἀγόρι, γιατί τὰ γυαλιὰ αὐτὰ ἦταν τὰ ἐπίσημα ματογυάλια της τὸ καμάρι της κι' ἡ περηφάνειά της, ποὺ τὰ φοροῦσε μόνο γιὰ στολίδι κι' ὄχι γιὰ νὰ βλέπῃ καλύτερα.

Γιὰ μιὰ στιγμή στάθηκε, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ, ὕστερα εἶπε, ὄχι μὲ πολὺ θυμωμένη φωνή, ἀλλὰ ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τὴν ἀκούσουν τὰ ἐπιπλά ἕνα γύρω: «Ἐννοία σου κι' ὅταν θὰ σὲ πιάσω θὰ ἰδῇς ἐσὺ...» Δὲν ἀποτελεῖωσε τί ἐμελλε νὰ ἰδῇ ὁ Τόμ, γιατί εἶχε γονατίσει γιὰ νὰ φάξῃ μὲ τὴ σκούπα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἀπασχολοῦσε τώρα ὅλη τὴ δύναμή καὶ τὴν προσοχή της. Ὅσο δὲν κατάφερε νὰ βγάλῃ σὶς φῶς παρὰ μόνεχα τὴ γάτα.

— Τέτοιο παιδί δὲν ἔχω ξαναπαντήσῃ στὴ ζωὴ μου! Ἐβγήκε στὴν ἐξώπορτα καὶ κοίταξε πάνω ἀπὸ τὲς βραγιές τὲς φυτεμένες μὲ ντομάτες καὶ πατάτες ποὺ παράσταναν τὸν «κῆπο» της. Οὔτε ὁ Τόμ οὔτε ὁ ἱσκιὸς του. Τότε δυνάμωσε τὴ φωνή της καὶ μάλιστα τόσο πολὺ ὥστε ν' ἀκουστῇ ὅσο μποροῦσε πρὸ μακρύτερα καὶ φώναξε: «Το-ο-ο-ὄμ!»

Ἐξαφνὰ ἐνοιωσε ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβον καὶ μάλιστα πρόφθασε νὰ γυρίσῃ καὶ ν' ἀρπάξῃ ἕνα ἀγόρι ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ σακκακιῦ του γιὰ

νὰ ἐμποδίσῃ τὴ φευγάλα του.

— Τώρα σὲ τσακώσαμε. Καλὲ νὰ μὴ βάλῃς ὁ νοῦς σου τὸ κελλάρι! Τί θαυματουργοῦσες πάλι ἐκεῖ μέσα, ἔ, πές μου;

— Τίποτε.

— Πῶς, τίποτε; Γιὰ δεῖξε μου μιὰ στιγμή σὲ παρακαλῶ τὰ χέρια σου! Καὶ μὲ τί εἶναι πάλι πασσαλειμένο τὸ στόμα σου;

— Δὲν... δὲν ξέρω, θεία!

— Δὲν ξέρεις; Ἐγὼ ὅμως ξέρω! Μὲ γλυκὸ εἶσαι πασσαλειμένος. Στὸ ἔχω πῇ χίλιες φορές! Ἄνδεν ἀφήσῃς τὸ γλυκὸ στὴν ἡσυχία του θὰ τὴν ἔχῃς ἄσχημα. Δώσε μου ἐδῶ τὴ βέργα.

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ δανίδα Γιούγκε Σέρνσεν, ἔντεκα μόλις ἐτῶν, ἦλθε τρίτη σὶς κολύμβημα 200 μέτρων καὶ ἀνακηρύχθηκε Ὀλυμπιονίκης!

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

Ἡ βέργα εἶχε κιόλας ὑψωθῇ στὸν ἀέρα—ὁ κίνδυνος ἦταν ἄμεσος.

— Γιὰ τὸ Θεό, θεία! Γύρισε τὸ κεφάλι σου νὰ ἰδῇς τί εἶναι πίσω σου!

Ἡ γριά κυρία τινάχθηκε ξαφνιασμένη, μάζεψε μὲ τρόπο τὲς φούστες της κι' ὥσπου νὰ τὸ κάνῃ αὐτὰ ὁ μικρὸς μάγκας ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια της. Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν ψηλὴ καγκελωτὸ φράχτη καὶ ὥσπου ν' ἀνοικοκλείσῃς τὰ μάτια σου εἶχε κιόλας ἔξαφανιστῇ.

Ἡ θεία Πόλλυ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή ἀποσβολωμένη, ὕστερα ὅμως θέλοντας καὶ μὴ ἔβαλε τὰ γέλια. «Μὰ τί παλιόπαιδο ποὺ εἶναι!» σκέφθηκε. «Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ βάλῃ ποτέ μου μυαλό. Σὺν νὰ μὲ μὸ ἔχει παίζει ἀρκετὰ παιχνίδια ἴσαμε τώρα ὥστε νὰ μὴν μπορῇ πιά νὰ μὲ κοροῦδέψῃ. Μὰ ἔλα ποὺ κάθε φορὰ βρίσκει καὶ κάτι καινούργιο! Πῶς μπορεῖ νὰ ξέρῃ κανεὶς τί πονηρίες κρύβει αὐτὸς ὁ διαβολᾶκος μέσα σὶς κεφάλι του! Καὶ δὲν κοιτᾷς ποὺ τὰ καταφέρνει νὰ μὲ φουρκίσῃ καὶ νὰ μὲ κάνῃ ἔξω φρενῶν, κι' ὕστερα, ὅταν φθάσω σὶς σημεῖο νὰ τὸν ξυλοκοπήσω μὲ κάνῃ θέλω καὶ δὲ θέλω νὰ γελάσω. Ἐ, κι' ὅταν πιά βάλῃ τὰ γέλια, τί ξύλο θέλεις νὰ τοῦ δώσω; Ὁ Θεὸς ξέρει ἂν δὲν κάνω ὅ,τι πρέπει σ' αὐτὸ τὸ παιδί. Τὸ ξύλο βγήκε ἀπὸ τὸν παράδεισον, λέει ἡ παροιμία καὶ σ' ἀλήθεια ἐγὼ θὰ φταίω ἂν αὐτὸς ὁ μικρὸς δὲν μπῇ στοῦ Θεοῦ τὸ δρόμο. Ὁλο πονηρίες ἔχει τὸ νοῦ του νὰ σκορῶνῃ» σκέφθηκε πάλι σὲ λίγο «μὰ ὥστόσο εἶνε τὸ μονάκριβο παιδί τῆς πεθαμμένης ἀδερφῆς μου καὶ δὲν μοῦ κάνει καρδιά νὰ τὸ πάρω καὶ πολὺ μὲ τὸ ἄγριο. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἀφήνω νὰ μοῦ ξεφύγῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια μου μὲ βαραίνει ἡ συνείδησή μου, ἂν τύχῃ ὅμως καρμιά φορὰ νὰ τὸν δειρῶ ὅπως τοῦ ἀξίζει, τότε μοῦ ραγίζεται σ' ἀλήθεια ἡ καρδιά μου. Σήμερα τ' ἀπόγευμα θὰ τὸ σκάσω τὸ δίχως ἄλλο ἀπὸ τὸ σχολεῖο, δὲν μοῦ μένει λοιπὸν τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τιμωρία του νὰ τοῦ βάλλῃ αὐριο καρμιά ἀγγαρεία. Εἶναι βέβαια πολὺ σκληρό, αὐριο,

Σαββατῆραδο ποὺ ὅλα τὰ παιδιά ἔχουν τ' ἀπόγευμά τους ἐλεύθερο, νὰ τὸ βάλλῃ τὸ κακόμοιρο νὰ δουλέψῃ, καὶ μάλιστα ποὺ συχαίνεται τόσο πολὺ τὴ δουλειά, μὰ πρέπει νὰ κάνῃ τὸ καθήκον μου, ὡς ἕνα σημεῖο τοῦλάχιστον, Ἄλλοιῶς θὰ τὸν καταστρέψῃ ἐντελῶς.

Ἡ θεία Πόλλυ εἶχε δίκιο.

Ἡθελε νὰξερα ποὺ νὰ βρίσκεται κρυμμένος! (σελ. 6 στ. α')

Ὁ Τόμ πραγματικὰ τὸ ἔσκαψε ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα καὶ πέρασε ὑπόροχα τὸν καιρὸ του. Γύρισε σπῆτι τοῦ ἰσα-ἰσα τὴν ὠρισμένη ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Τζιμ τὸ μικρὸ ἀράπη ὑπηρετῇ τῆς θείας του νὰ σχίσῃ ξύλα, πράγμα ποὺ ἔκανε κάθε βράδυ πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό. Στ' ἀλήθεια ἡ βοήθειά του ἦταν μάλλον θεωρητικὴ, γιατί τὴν περισσότερη ὥρα τὴν ἐξόδεψε διηγούμενος πῶς πέρασε τὸ ἀπόγευμά του, ἐνῷ ὁ Τζιμ τὸν ἀκούε μὲ θαυμασμὸ σιζώντας φιλότιμα τὰ ξύλα. Ὁ μικρότερος ἀδερφὸς τοῦ Τόμ ἤ μάλλον μισαδερφός του, ὁ Σιδ εἶχε κιόλας μαζέψῃ σὲ δέματα τὰ σχισμένα ξύλα. Ἦταν ἕνα παιδί σιωπηλὸ καὶ δὲν ἔμοιαζε σὲ τίποτε μὲ τὸν ἀτίθασον καὶ τυχωδικτικὸ χαρακτήρα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὅπου ὁ Τόμ ἐκμεταλλεῖτο καὶ κάθε δυνατὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ κλέψῃ ζάχαρη ἀπὸ τὴν ζαχαριέρα, ἡ θεία Πόλλυ ἔκανε στὸν ἀνεψιὸ της ἕνα πλήθος ἐρωτήσεις πονηρὲς καὶ γεμάτες παγίδες ποὺ σκοπὸ ἔχουν νὰ τὸν κάνουν νὰ ὁμολογήσῃ τὰ φρικτὰ του κατορθώματα. Ὅπως ἕνα πλήθος ἀφελεὺς καὶ

στενόμυαλες γυναικοῦλες ζοῦσε κι' αὐτὴ μὲ τὴν ἀκράδαντη πεποίθησιν ὅτι εἶχε μοναδικὸ ταλάντο γιὰ τὴ σκοτεινὴ καὶ ἀπόκρυφον τέχνη τῆς διπλωματίας καὶ οἱ ἀπλοϊκώτατες πονηριές της φαίνονταν στὴν ἴδια σατανικὲς παγίδες. Ἀρχισε λοιπὸν ἔτσι:

— Τόμ, θὰ ἦταν βέβαια πολλὴ ζέστη σὶς σχολεῖο;

— Χμ...ναί.

— Πάρα πολλὴ ζέστη βέβαια;

— Χμ...ναί.

— Δὲν ἐνοιωσες καθόλου διάθεση νὰ πᾶς νὰ κολυμπήσῃς;

Ὁ Τόμ σῶπασε. Εἶχε βάλῃ ἄραγε καρμιά ὑποψία σὶς μυαλό της; Κοίταξε ἐρευνητικὰ τὸ πρόσωπο τῆς θείας Πόλλυ, μὰ δὲν διέκρινε τίποτε. Εἶπε λοιπὸν.

— Ὅχι· χμ—δηλαδὴ—ὄχι καὶ τόσο μεγάλη.

Ἡ θεία ἄπλωσε τὸ χέρι της κι' ἔπιασε τὸ γιακά ἀπὸ τὸ πουκάμισο τοῦ Τόμ.

— Τώρα πιά ὅμως δὲν θὰ ζεσταίνεσαι καὶ τόσο πολὺ; τὴν ρώτησε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Καὶ κοίταξε μὲ σοβαρὸ ὕφος τὸ χέρι της ποὺ τὴν εἶχε πείσει πῶς τὸ πουκάμισο τοῦ Τόμ ἦταν ἀκόμη ὑγρό. Ὁ Τόμ ὅμως εἶχε μυστοῦ ποὺ πήγαιναν νὰ βγάλουν ὅλα αὐτὰ καὶ θέλησε νὰ πικραπλανήσῃ τὴν ἀνάκριτῃ.

— Ναί, εἶπε. Κάμποσοι ἀπὸ μᾶς ἔβαλαν τὰ κεφάλια τους κάτω ἀπὸ τὴ βρύση. Γιὰ κοίτα τὸ δικό μου: μούσκεμμα εἶν' ἀκόμα.

Γιὰ τὴ θεία Πόλλυ ἦταν τρομερὰ ἀπογοητευτικὸ τὸ ὅτι οὔτε πρόσθε καν αὐτὸ τὸ ἐπιβαρυντικὸ τεκμήριο καὶ ἔτσι ἔχασε τὸ θρίαμβό της. Ὅστερα ὅμως τῆς ἤρθε μιὰ καινούργια ἐμπνευση.

— Τόμ, μήπως τυχὸν καὶ ξύλωσες τὸν γιακά ποὺ σοῦ εἶχα ράψει σὶς σακκάκι σου, τὴν ὥρα ποὺ ἔβαλες τὸ κεφάλι σου κάτω ἀπὸ τὴ βρύση; Γιὰ ξεκαύμπω σὲ τὸ σακκάκι σου νὰ ἰδῶ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τόμ δὲν ἔδειξε κανενὸς εἶδους ἀνησυχία. Ξεκαύμπωσεν τὸ σακκάκι του—ὁ γιακάς ἦταν γερὰ καὶ στερεὰ ραμμένος.

— Αὐτὸ δὲν τὸ πίστευα, ἔκανε ἡ

θεία. Ὅρκο παίρνω πῶς σήμερα τ' ἀπόγευμα τσακᾶσε ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ πήγες καὶ κολυμπήσες. Εἶχες τύχη. Ἀλλὰ μόνον σήμερα, Τόμ, μόνον σήμερα γιὰ νὰ τὸ ξέρῃς.

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ θεία ἦταν στενοχωρημένη ποὺ ὅλη της ἡ διπλωματία καὶ ἡ τέχνη εἶχε πᾶει τοῦ κάκου καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος χαίροταν γιὰ τὴν ἀνέλπιστη φρονιμάδα τοῦ Τόμ. Ἐξαφνὰ ὁ Σιδνεὺ εἶπε:

— Καλέ, θεία, ἐγὼ εἶχα ἰδεῖ πῶς ὁ γιακάς ἦταν ραμμένος μὲ ἄσπρη κλωστή κι' αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ραμμένος μὲ μαύρη.

— Καὶ βέβαια μὲ ἄσπρη κλωστή τὴν εἶχα ράψει! Τόμ!

Μὰ ὁ Τόμ εἶχε προτιμήσει ν' ἀποφύγῃ καὶ δεύτερο ἐρωτηματολόγιο καὶ μόλις πρόφτασε, πρὶν ἔξαφανισθῇ, νὰ πετάξῃ τοῦ Σιδ ἕνα ἀπειλητικὸ: «Ἐννοία σου κι' αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ πλάρῳσῃς».

Ὅταν ἔφθασε σὲ ἀσφαλισμένο μέρος ὁ Τόμ ἔδρασε ἀπὸ τὸ μέγα μέρος τοῦ σακκακιῦ του δυὸ βελόνες ποὺ στὴ μία ἦταν περασμένη ἄσπρη καὶ στὴν ἄλλη μαύρη κλωστή.

— Τέτοια προστυχία! ἔκανε θυμωμένος. Ἡ θεία οὔτε θὰ τὸ πρόσθε καν ἂν δὲν τῆς τὸ μαρτυροῦσε ὁ Σιδ. Βλέπεις ὅμως ἄλλοτε βάξε; ἄσπρη κλωστή κι' ἄλλοτε μαύρη. Νὰ τὸν πιάσω τὸν Σιδ καὶ τὸν ἐπιάσω! Θὰ φάξῃ ξύλο τῆς χρονιάς του. Ὁ σιχαμένος, ὁ ἄγιος Ὀνούφριος! Ὅσο τόσο ὕστερα ἀπὸ δύο λεπτά, ἂν ὄχι καὶ ωρρίτερα, εἶχε ξεχάσει κιόλας ὅλες τοὺς πίκρες.

Ὅχι γιατί ἔπαψαν τυχὸν νὰ τὸν βαραίνουν, ὡ ὄχι καθόλου! Μὰ τοῦ εἶχε ξυπνήσῃ μονομιάς τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ κατὶ καινούργιο, ξαφνικὸ καὶ ἀξιοπεριεργό, ἔτσι ποὺ γιὰ μιὰ

στιγμὴ παραμερίστηκαν ὅλες οἱ θλιβερές του σκέψεις—ὥπως ἕνας ἀντρας παρηγοριέται γιὰ μιὰν ἀποτυχία του βάζοντας νέες, ἄλλες δουλειές μπροστά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΣΕ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΝ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Σε τί χρησιμεύουν αλήθεια τὰ νύχια ; Γιά νά ξυνόμαστε, θ' ἀπαντήσουν μερικοί. Γιά νά τὰ τρώμε, θά πουν τίποτε κακομαθημένα παιδιά πού ἔχουν τὸ φοβερό αὐτὸ ἐλάττωμα. "Ε, λοιπόν, ὅχι ! Τὰ νύχια ἔχουν πολὺ πρακτικώτερη χρησιμότητα, ὅπως μοῦ εἶπε ἕνας συμπαθητικώτατος Κινέζος φοιτητὴς τῆς Ιατρικῆς πού γνώρισα τώρα τελευταῖα στὸ Παρίσι.

Οἱ συμπατριῶτες τοῦ λοιπόν, πού εἶναι ἄνθρωποι πολὺ λεπτολόγοι καὶ μελετοῦν μὲ ξεχωριστὴ ἐπιμέλεια τὴν Ιατρικὴ, ἀνεκάλυψαν τώρα τελευταῖα ὅτι τὰ νύχια ἔχουν σπουδαῖες θεραπευτικὲς ἰδιότητες γιὰ τὸν πόνόλαιμο.

Προσοχὴ ὅμως ! Μὴ ριχθῇτε τώρα

στὰ νύχια σας κι' ἀρχίσετε νά τὰ τρώτε σὺν τὰ κακὰ ἐκεῖνα παιδιά πού εἶπα παραπάνω, μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶται θά γιαντρεψτε κάθε μελλοντικὸ πονόλαιμο. Τὸ νύχι... φαγωμένο στὴ φυσικὴ του κατάστασιν δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτε, καὶ μάλλον κακὸ παρὰ καλὸ μπορεῖ νά κἀνῃ. Χρειάζεται εἰδικὴ ἐπεξεργασία, πρέπει ν' ἀλεσθῇ καὶ νά γίνῃ σκόνῃ καὶ νάνακατευθῇ καὶ μὲ ἄλλα γιαντρικά γιὰ νά κἀνῃ καλὸ. Τότε γίνεται πραγματικὰ θαυματουργὸ φάρμακο.

Φαίνεται λοιπόν πὼς στὴν Κίνα πολλοὶ ἀρχισαν νά βγάζουν χρήματα, προμηθεύοντας νύχια στὰ φαρμακεία. Ἀφήνουν δηλ. τὰ νύχια τους νά μεγαλώσουν 15—20 πόντους καὶ ὕστερα τὰ κόβουν καὶ τὰ πουλοῦν.

Πρὸς ! Τὸ νά τρώῃ κανεὶς τὰ δικά του νύχια, κάπως ὑποφέρεται, μὴ νά τρώῃ τῶν ἄλλων !

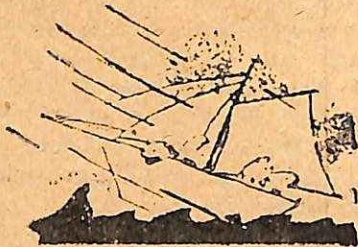
ΨΑΡΙΑ ΠΟΥ ΤΑ ΠΙΑΝΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀκοῦστε μιὰ ἀνακοίνωσιν πού ἔκανε ὁ περίφημος βιολόγος Μάκνενζι καὶ πού δίχως ἄλλο θά σᾶς φανῇ πολὺ παράξενη.

Ὁ καθηγητὴς Μάκνενζι λοιπόν ἀνεκάλυψε πὼς τὰ ψάρια τὰ πιάνει ἡ θάλασσα ! Καὶ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ἔκανε στὸ διάστημα ἑνὸς ὑπερω-

κεανείου ταξιδίου, ὅταν συνώδεε τρία «ἀκουάριου» προωρισμένα γιὰ τὸ ὠκεανογραφικὸ ἴνστιτούτο τοῦ Χάλιφαξ.

Κάποια μέρα ὁ καιρὸς ἀρχισε νά χαλάῃ καὶ τότε ὁ καθηγητὴς παρατήρησε πὼς τὰ ψάρια ἀρχισαν νά δείχνουν φανερά συμπτώματα ναυ-

τίας. Δὲν τοὺς πέρασε ἡ ἀδιαθεσίαν τους παρὰ μόνον ὅταν τὸ βαπόρι ἄραξε στὸ λιμάνι.

Καὶ νᾶταν τουλάχιστον ψάρια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, κάποια δικαιολογία ἔπαιρνε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ψάρια γεννημένα καὶ μεγαλωμένα στὴ θάλασσα, ποῖος τὸ φανταζόταν !

ΕΝΑ ΣΤΕΡΕΟ ΡΟΛΟΪ

Τὸ παράδειγμα αὐτό, προτιμῶ νά σᾶς τὸ πῶ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα πού δὲν θέλω νά ἀκολουθήσετε.

Ἕνας ἐφευρέτης λοιπόν ἐφεῦρε — αὐτὸ εἶναι ἡ δουλειὰ του ἄλλωστε — ἕνα ρολοῖ μοναδικό, ἕνα ρολοῖ πού δὲν σπάζει. Νά μιὰ πρακτικὴ ἐφεύρεσιν μὴ τὴν ἀλήθεια !

Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι πὼς ὁ ἐφευρέτης ἤθελε κίβλας νά βεβαιωθῇ ἂν ἡ ἐφεύρεσίν του ἦταν πετυχημένη. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν μόνον ἐφευρέτης μὴ κι' ἀεροπόρος, ἀνέβηκε στὸ

ἀεροπλάνο του, ὑψώθηκε σὲ χίλια μέτρα ὕψος καὶ ἀπ' ἐκεῖ ψηλά πέταξε στὴ γῆ τὸ ρολοῖ του, δεμένο μ' ἕνα πλῆθος πολύχρωμες κορδέλες — γιὰ νά τὸ ἴδουν ἀπὸ κάτω καὶ νά παρακολουθήσουν τὴν πτώσιν του.

Οἱ ἄνθρωποι λοιπόν ἀπὸ κάτω ἔτρεξαν νά μαζέψουν τὸ ρολοῖ. Δὲν

μποροῦσαν ὅμως νά τὸ μαζέψουν γιὰτί ἔπρεπε πρώτα νά τὸ ξεθάψουν : μὲ τὴν φόρα πού εἶχε πάρει ἀπὸ πάνω εἶχε χωθεῖ βαθειὰ μέσα στὴ γῆ. Ἔσκαψαν λοιπόν καὶ τὸ ἐβγαλαν καί, ὦ τοῦ θαύματος ! ἐξακολουθοῦσε νά δουλεύῃ θαυμάσια.

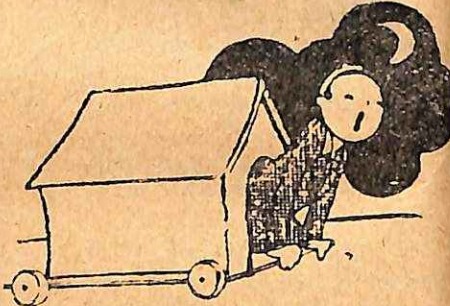
Ἐλπίζω νά μὴ κάνετε τὸ ἴδιο πείραμα καὶ μὲ τὸ δικό σας τὸ ρολοῖ, ἔστω κι' ἀνεβαίνοντας στὴν κορυφὴ ἑνὸς δένδρου μοναχά.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΓΑΥΓΙΖΕΙ

Λοιπόν ὁ ἄνθρωπος πού γαυγίζει εἶναι Σουηδὸς καὶ πληρώνεται νὰ νά κἀνῃ αὐτὴ τὴ δουλειά. Μὴ νομίζετε πὼς εἶναι νούμερο σὲ κανένα ἵπποδρόμιο. Ὁχι. Τὸν πληρώνει ὁ δῆμος τῆς Στοκχόλμης μόνον καὶ μόνον γιὰ νά γυρίσῃ τὴ νύχτα στοὺς δρόμους καὶ νά γαυγίσῃ.

— Καὶ γιὰτί ; θά ρωτήσετε.

Ἀπλούστατα στὴ Στοκχόλμη ὁ

δῆμος δείχνει μεγάλο σεβασμὸ γιὰ τὴν ἡσυχίαν τῶν κατοίκων του. Ἀπαγορεύει λοιπόν νά ἔχουν στὰ σπιτία σκυλιὰ φωνακλάδικα πού μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ θ' ἀρχίζουν τὰ γαυγίσματα κι' ἔτσι θά σήκωναν ὅλη τὴ γειτονιά στὸ πόδι.

Δὲ θά μοῦ πῆτε βέβαια τώρα ὅτι ἀφοῦ δὲν θέλουν νά γαυγίσουν τὰ σκυλιὰ, γιὰ ποῖο λόγο βάζουν ἕναν ἄνθρωπο νά γαυγίσῃ στοὺς δρόμους καὶ νά ξυπνᾷ τοὺς κοιμισμένους.

Τὰ γαυγίσματα τοῦ κυρίου αὐτοῦ γίνονται γιὰ ἕναν ὠρισμένο σκοπὸ : γιὰ νά ξεσκεπάσουν τοὺς παραβάτες τοῦ νόμου.

Τὸ ἔχετε βέβαια καὶ σεῖς, πὼς μόλις ἕνας σκύλος ἀρχίζει νά γαυγίσῃ, ὅλα τὰ σκυλιὰ τῆς γειτονίας τοῦ ἀπαντοῦν μὲ τὴν ἴδια καὶ περισσότερη φασαρία.

Ἔτσι ὁ νυχτερινὸς σκυλάνθρωπος φανερώνει ἐκείνους πού ἔπρεπε νά σωπαίνον καὶ ἀνακάλυπτε ποῖα εἶναι ἐκεῖνα τὰ σπιτία πού διατηροῦν ἀπαγορευμένα σκυλιὰ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

J. B. ROUSSEAU

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Δένδρα γυμνά, χωρίς κανένα φύλλο, Δυστυχισμένα πτώματ' ἀπὸ ξύλο. Τὸ πλούσιο στόλισμά σας τί ἔχει γίνει ; Πού μαγεμένος ἀπ' αὐτὸ εἶχα μείνει ; Στὸ λυπημένο, μὰ χωρίς ἐλπίδα, Κάμπο, γυρεῦμα, μιὰ φορὰ ὅ, τι εἶδα : Πουλάρια, ξέφυρα, ἀργυρὰ ρυάκια, Χωρὶς φωνὴ ὅμως εἶναι τὰ πουλάκια Κι' ὁ ξέφυρος πνοὴ τώρα δὲν ἔχει. Καὶ τὸ ρυάκι, φαίνεται, δὲν τρέχει. Δοξασμένο Ἀκρωτήρι [B]

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἦμουν στὴν τελευταία τάξη τοῦ Γυμνασίου.

Εἶχαμ' ἕνα γυμνασιάρχη, πού καὶ σὺν ἄνθρωπος καὶ σὺν καθηγητὴς καὶ σὺν ἐπιστήμονας, ἦταν κατὰ παραπάνω ἀπὸ πολὺ καλός. Τοῦ ἄρεσε πολὺ ὁ ἀθλητισμὸς καὶ γι' αὐτὸ στίς ἐκδρομὰς μᾶς ἐβγαζε τὴν ψυχὴν στίς πεζοπορίες καὶ στὰ τρεχάματα — γιὰτί πολλές φορὲς μᾶς ἐβάζε νά τρέχουμε στὸ δρόμο μὴ θέλοντας νά μᾶς βάλλῃ σὲ «κουτιά» (ἔτσι ὀνόμαζε περιφρονητικὰ τὰ διάφορα ὄχημα).

Ἦτανε τέλη τ' Ἀπριλίου, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ σύσκεψιν στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου, στάλθηκε στὸν κ. Γυμνασιάρχη μιὰ ἐπιτροπὴ μ' ἐπικεφαλὴς τὸν ὑποφαινόμενο, γιὰ νά ζητήσῃ ἐκδρομὴ. Ἐκείνος, ἀφοῦ μᾶς ἔβαλε τὸν ἀναβαλλόμενον, μᾶς ἀπήντησε ὅτι συμφωνεῖ μαζί μας ὥρισε μάλιστα καὶ τὴν μέρα τῆς ἐκδρομῆς.

Ἦταν μὴ ὁμορφὴ, ἡλιόλουστη ἀνοιξιὰ μὲρα : ὁ οὐρανὸς καταγάλανος, χωρίς κανένα συννεφάκι. Ἡ φύσιν ὅλη ἦτανε στὴ «γλυκειὰ καὶ τὴν καλὴ τῆς ὥρας».

Εἶχαμε ἀποφασίσαι οἱ τελειόφοιτοι νά πάμε στὴν Κρήνη, πρῶτ' ἄλλ' ὅταν ἐκινήσαμε ἀπ' τὴν ἀφετηρίαν μᾶς καί, πότε τρέχοντας καὶ πότε βαδίζοντας, φθάσαμε στὸ τέριμα, ὅπου καθήσαμε στὰ διάφορα παραλιακὰ κέντρα.

Κατὰ τ' ἀπογευματινὰ μερικοὶ «ρη-ξικέλευθοι» μὲ ἀρχηγὸ καὶ πάλι τὸν ὑποφαινόμενον, πήγαμε λιγάκι παραπέρα — γιὰ νά μὴ μᾶς δῇ ὁ Γυμνασιάρχης — καὶ κάναμε τὸ πρῶτο μπάνιο τῆς χρονιάς : ἐκεῖ πού παιζογελοῦσαμε στὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας, νάσου κι' ὁ Γυμνασιάρχης σὰ «φάντης μπασοῦνι» μπροστά μας : μᾶς ἔπιασε, πού λένε, «στὰ πράσα».

Μᾶς φώναξε, καὶ μεῖς βγήκαμε σὰ βεγγιμένες γάτες. — Ντυθῆτε ! μᾶς εἶπε.

Μηχανικά, χωρίς νά ξαίρουμε τί κάνομε, ντυθήκαμε σὰ γογγόρα. Σὰν τελειώσαμε, ἀρχισε τὸν ἐξάφαιμον.

— Δὲ μοῦ λέτε, ποῖος εἶχε τὴ φαινή αὐτὴ ἰδέαν ;

— Ὁ . . . ἔξι στόματα μαζί εἶπαν τ' ὄνομά μου.

— Ὅστε σὺ εἰ ; Καὶ δὲ μοῦ λές γιὰτί δὲ ζήτησες τὴν ἀδείαν μου ;

Νά τοῦ τὸ κρύψω δὲ θάταν σωστό : τοῦπε λοιπόν :

— Γιὰτί δὲ θά μοῦ τὴ δίνετε.

— Ἔτσι εἰ : κύριε ἐπαναστάτ' σὲ τιμωρῶ λοιπόν, ἐπεικῶς γιὰ πρώτη φορά, νά γυρίσῃς πεζὸς στὴν πόλιν. Καί, γιὰ νάμαί βέβαιος πὼς θά ἐκτελέσῃς τὴν ποινὴν σου θά σε συνοδέψω κι' ἐγώ.

Τὴ εὐχάριστη τιμωρία ! Νά πηγαίνῃς δυὸ ὥρες δρόμο μ' ἕνα σοφὸ ἄνθρωπο καὶ νά σοῦ μιὰ διαρκὴς γιὰ διάφορα ζητήματα πού σ' ἐνδιαφέρουν, νά μαθαίνῃς διαρκῶς καινούργια πράγματα κι' ὕστερα νά σοῦ λῇ ὅτι σε τιμωρεῖ. Τέτοιες τιμωρίες μακάρι κάθε μέρα νά μοῦ βάζανε : ἴσως τώρα νάμουνα πὺ σοφὸς κι' ἀπ' τὸ Σωκράτη.

Δευκοπεριγώτης [A]

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ

Καὶ ποῖος δὲν ξέρει, στὴ γειτονείαν μου, τὸν «μέλλοντα συνταξιούχον» τὸν Θανάση τὸ νερούλι !

Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μέχρι ἐξήντα χρονῶν, σκυφτός ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, μὰ ἀκούρατος.

Στὸ βάθος εἶναι καλός, δὲν πειράζει κανένα καὶ μ' ὅλους τὰ ἔχει καλὰ. Τὸ μόνον ἐλάττωμα πού ἔχει εἶναι πὼς εἶναι λίγο ἐλαφρόμυαλος. Κι' ὅμως εἶναι σ' ὅλους εὐχάριστος.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ κουβαλᾷ νερό μὲ μιὰ στάμνα στὸν ὄμο.

Εἶναι σπάνιος ρήτωρ. Τὸ στόμα του δὲν κλείνει ποτέ, φλύαρος σὲ μεγάλο βαθμὸ, ὁλοένα πιάνει κουβέντα μὲ τίς γειτονισσες. ἢ μὲ τοὺς περαστικούς διαβάτες.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ἔχει καὶ πολλὰ ἄλλα χαρίσματα. Θέλετε νά σᾶς πῶ κανένα ;

Εἶναι φιλόμουσος στὸν ὑπέρτατο βαθμὸ. Σὲ κάθε γωνίαν τοῦ δρομίστου σταματᾷ, λέει κι' ἀπὸ ἕνα τραγουδί, κι' ὕστερα ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του.

Ἀνὸς μὴνῃς πρὸ τῶν Χριστουγέννων λέει τὰ κάλαντα.

Μιὰ μέρα σταμάτησε κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μου κι' ἀρχισε νά τραγουδᾷ.

Βγήκα στὸ παράθυρό νά τὸν ἀκούσω καὶ ὅταν τελείωσε τοῦ λέω :

— Θανάση, τί γίνεσαι ;

Σήκωσε τὸ κεφάλι του, μὲ κοίταξε λίγο κι' ἀρχισε τὴ συνειδημένη του φλυαρία.

— Σὲ λίγο κατὸ, μοῦ εἶπε, θά πάρω σύνταξιν γιὰτί κουβαλᾷ σαράντα χρόνια νερό.

— Καὶ πόσα θά πάρῃς ;

— Χίλιες δραχμές . . .

— Καλὰ . . . δὲ μοῦ λές, τί θά τις κάνῃς ;

— Θά πάρω, παλληκάρη μου, ἕνα

γραμμόφωνο, καὶ τὰ ρέστα θά τὰ πῶ κραισί. Ἀκούσε ὅμως, τότε δὲ θά μὲ φωνάξῃς Θανάση, θά μὲ λές κύριε συνταξιούχῃ, γιὰτί θά φορᾷς καὶ βέλαδα. — Ε... βέβαια ! αὐτὸ τῷδε. Τώρα πήγαμε στὴ δουλειά σου, πέρασε ἡ ὥρα, καὶ περιμένουν νερό.

— Γεῖά σου λοιπόν, παλληκάρη.

— Γεῖά σου, Θανάση.

Ἔτσι, μὲ τὸ γεῖά σου, πάντα τελειώνει ἡ κάθε συζήτηση.

Μεγάλην μανία ἔχει μὲ τὸ γραμμόφωνο.

Ὅταν περνᾷ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, καὶ μὲ βλέπει στὸ μπαλκόνι, μοῦ λέει :

— Βάλε, παλληκάρη μου, μιὰ πλάκα ἀπὸ κείνες πού μ' ἀρέσουν νά χορεύω.

Τοῦ κάνω τὸ χατήρι. Βάζω μιὰ πλάκα καὶ ὁ Θανάσης ἀρχίζει τὸ χορὸ, μὲ τὴν στάμνα στὸν ὄμο ἐννοεῖται.

Στὸ μεταξύ ὅμως σχολοῦν τὰ παιδιά τοῦ κοντινοῦ δημοτικοῦ σχολείου, καὶ περικυκλώνουν τὸ Θανάση, πού ἐξακολουθεῖ νά χορεύῃ. Ὅταν πάψῃ τὸ γραμμόφωνο παύει καὶ ὁ χορὸς. Ὁ Θανάσης φεύγει εὐχαριστημένος, ἐνῶ τὰ παιδιά τὸν παίρνουν ἀπὸ πίσω.

... Ἡ παράστασις συνεχίζεται σὲ ἄλλῃ γειτονιά.

Υδραίοπουλο [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί βαθμὸ πήρες στὴν καλλιγραφία, Τάκη ;

— Ἐπτά.

— Καὶ σὲ τί τὸν πήρες, στὰ γραπτά ἢ στὰ προφορικά ;

Δόνιφαν

284ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων αἱ ὁποῖαι θά δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ σημειοῦ μου μέχρι τέλους Μαρτίου 1938.

Γίνονται τρεῖς Διαγωνισμοὶ Λύσεων τὸ ἔτος, ἕνας κάθε τετραμηνία. Ὅστε ὁ 284ος πού προκηρύσσεται σήμερον εἶναι τῆς Α' Τετραμηνίας τοῦ 1938, ἥτοι Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου.

Οἱ διαγωνιζόμενοι διατροῦνται εἰς δύο τάξεις, τὴν Μεγάλην, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω καὶ τὴν Μικρὴν, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω.

Οἱ ἄλλοι ὅροι μένονσι οἱ ἴδιοι ὅπως τοὺς ἔχει ὁ Ὁδηγός. Ὁ κυριώτερος εἶναι ὅτι οἱ λύσεις πρέπει νά γραφῶνται στὸ ἰδιαιτέρον χαρτὶ τῶν Λύσεων ἢ λυσόχαρτο πού πωλεῖται στὸ γραφεῖόν μου. Ὅποιος θέλει λοιπόν νά διαγωνισθῇ, πρέπει πρώτα νάγοράσῃ δυὸ δεσμίδες τέτοιο χαρτί. (Ἡ δεσμία ἔχει ἀπὸ 13 φύλλα καὶ τιμᾷται δρ. 3,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 5 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν.)

ρικό. Τα φύλλα που θα περισσέψουν τα κρατεί ο λύτης γι' άλλο διαγωνισμό. Η προθεσμία που πρέπει να στέλλονται οι λύσεις είναι γραμμένη στις Άσκήσεις κάθε φυλλάδιου. Τού σημερινού π. χ. οι λύσεις είναι δεκτές ως τις 4 Φεβρουαρίου. Έχουν λοιπόν καιρό όσοι θέλουν, να προμηθευθούν και 'Οδηγό και Λυσόχαρτο για ναρχίσουν να στέλλουν.

Βραβεύα θαπονεμηθούν, χωριστά σε κάθε Τάξη, τα όρισμα (βλ. 'Οδηγό').

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο «ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ»

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΕΙ

Κάθε συνδρομητής που θέλει να λάβει μέρος στην κίνηση—'Αλληλογραφία, Διαγωνισμούς, Σελίδα Συνεργασίας κτλ.—πρέπει να προμηθευθεί τον 'Οδηγό του Συνδρομητή (δρ. 5 και ταχυδρομικώς δρ. 6 και 7) όπου θα ιδη όλους τους όρους τη; συμμετοχής. 'Ο 'Οδηγός αυτός τυπώθηκε σε χωριστό βιβλιαράκι το 1930. Από τότε όμως μερικές διατάξεις έχουν τροποποιηθεί. Αυτές τις τροποποιήσεις τις σημειώνω εδώ, για να τις λάβουν υπ' όψιν τους οι νέοι συνδρομηταί που θα αγοράσουν το βιβλιαράκι:

Στό Α' Κεφάλαιο:—Τα φυλλάδια της «Διαπλάσεως» είναι τώρα οκτασέλιδα, και μόνο δώδεκα το χρόνο—το πρώτο κάθε μηνός—έχουν δώδεκα σελίδες. Από τους Τόμους της Β' Περιόδου έχει εξαντληθεί ο του 1918.

Στό Β' Κεφάλαιο:—Τό Δημιουργήματα των Ψευδωνύμων έχει καταργηθεί.

Στό Γ' Κεφάλαιο:—'Αλληλογραφία μεταξύ συνδρομητών μέσω του Γραφείου της «Διαπλάσεως» δεν γίνεται πλέον.

Στό Δ' Κεφάλαιο:—'Ο Διαγωνισμός προς Σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων έχει τροποποιηθεί. Οι νέοι όροι θα δημοσιευθούν στη σχετική προκήρυξη, στο ερχόμενο φυλλάδιο. Διαγωνισμοί Λύσεων γίνονται τώρα, όχι τέσσερις, αλλά τρεις το χρόνο, ένας κάθε Τετραμηνία. —'Σ' όλους εν γένει τους Διαγωνισμούς, Μικρούς και Μεγάλους, Τακτικούς κι' Εξαιρετικούς, οι διαγωνιζόμενοι χωρίζονται, όχι σε τρείς, αλλά σε δύο μόνο Τάξεις, τη Μεγάλη από 15 ετών και άνω, και τη Μικρή, από 14 ετών και κάτω. —Στους Διαγωνισμούς έχει προστεθεί κι' ο Ραδιοφωνικός του Σταθμού του Ιταλικού Μπαρι. (Συντόμως θα δημοσιευθούν τα αποτελέσματα του Ζ' και θα προκηρυχθεί ο Η'. Στην προκήρυξη θα ιδούν οι νέοι συνδρομηταί τους όρους). —'Επειδή και στο Διαγωνισμό Λύσεων οι διαγωνιζόμενοι διακρίνονται σε δύο Τάξεις, έχει τροποποιηθεί αναλόγως και το ποσοστό των λύσεων που πρέπει να έχουν οι υποψήφιοι για τα Βραβεία.

Στό Ε' Κεφάλαιο:—Αύξοντα αριθμό έχουν τώρα μόνο οι Διαγωνισμοί Λύσεων Πνευματικών Άσκήσεων. 'Ο Διαγωνισμός προς σύνθεσιν ορίζεται με το έτος: 'Ασκήσεις του 1937, 'Ασκήσεις του 1938 και καθέτης. ('Ετσι και ο Διαγωνισμός των Εύσημων: Εύσημα του 1936, Εύσημα του 1937 και καθέτης). —Στά αποτελέσματα του Διαγωνισμού Εύσημων αναφέρονται μόνο όσοι έχουν στείλει εμπροθέμως τη Σχετική Σημείωση. 'Αν όμως έχη κανείς αριθμό Εύ-

σημων που του δίνει δικαίωμα βραβείου, ή Διάπλωση μπορεί να τον αναφέρει κι' αν τυχόν δεν έχη λάβει Σημείωσή του.

Στό Σ' Κεφάλαιο:—'Η άποστολή κομματιών για τη Σελίδα Συνεργασίας από τους δικαιούχους Συνδρομητάς—έτησιους με ψευδώνυμο ή αδελφία των με ψευδώνυμο έπίσης—είναι τώρα άπεριορίστη. Καθένα δηλαδή μπορεί να στέλνη από ένα κομμάτι—ένα μόνο—όποτε θέλει. Κι' άμα μάθη την τύχη του, να στείλη κι' άλλο, σημειώνοντας από πάνω: «2ο κομμάτι αντί του 1ου που άπορρίφθηκε (ή δημοσιεύθηκε) στο δελτα φυλλάδιο». Κατόπι 3ο, 4ο και καθέτης. 'Η άρίθμηση των κομματιών άρχίζει κάθε χρόνο από τον αριθμό 1. —Τα κομμάτια της Σελίδας, δημοσιεύόμενα βαθμολογούνται, με [Α] τα πολύ καλά, με [Β] τα άπλως καλά και με [Γ] τα μέτρια. —Παιδικά Πνεύματα, εκτός από τα πρωτότυπα, είναι δεκτά και όρατα παλαιά, δημοσιευμένα, άν ό άποστολεύς σημειώνη από κάτω «παλαιό».

Είς τό Παράρτημα (Τιμολόγιον):—Μικρά Μουσικά, κάθε τετράδιο δρ. 1,50. Χάρτης Λύσεων, ή δεσίς (13 φύλλα, δρ. 3 και ταχυδρομικά δρ. 3,50 και 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΤΟΥ 1937 ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Κατά τό έτος 1937 ήταν δεκτές 'Ασκήσεις από τον καθένα *δωδεκάτοτε και όποτεδήποτε*. Κατά την προκήρυξη, τό Α' Βραβείο παίρνει ό συνθέτης που του δημοσιεύθηκαν οι περισσότερες 'Ασκήσεις (άπό τό 1ο ως τό 52ο φυλλάδιο του 1937) τά δέ Β', τά Γ', τους 'Επαίνους κτλ. οι έπόμενοι αναλόγως τό αριθμό των. 'Εννοείται πως τών συνθετών που έστειλαν πολλές φορές στό διάστημα του έτους, από πολλές ή κι από λίγες 'Ασκήσεις, έδημοσιεύθηκαν περισσότερες από άλλων που έστειλαν μόνο μία ή δυό φορές, και μάλιστα κατά τά μέσα ή τά τέλη του έτους (όπως π. χ. ή 'Ηλιοπερίχνη, που από την ώραία της συλλογή μόνο μία 'Ασκήση πρόφθασε να δημοσιευθεί). 'Αλλά κι' έτσι δεν έγινε άδικία, γιατί όλοι ένεινοι που παίρνουν τά βραβεία—κι' αναφέρω ιδιαιτέρως τό Δοξασμένο 'Ακρωτήρι και τη Διεπρόσωπη—έστειλαν κατά καιρούς ένα σωρό Συλλογές από πολλές ώραίες 'Ασκήσεις, επομένως βραβεύονται όχι μόνο για τόν αριθμό ένεινων που τους δημοσιεύσαν, αλλά και για τόν αριθμό ένεινων που έστειλαν. Γι' αυτό τό λόγο έπιοτήμια για τά δυό Β' Βραβεία τη Διεπρόσωπη και τόν 'Αφανή 'Ερωα κι' έδωσα Γ' Βραβείο στό Βασίλειο Βουλγαροκτόνο, άν κι' οι τρείς αυτοί έχουν τόν ίδιο αριθμό δημοσιευμένων 'Ασκήσεων. 'Όσο για ένεινους που έχουν μικρό αριθμό (3, 2, 1 'Ασκήση) μερικοί μπορεί να έστειλαν και πολλές φορές από λίγες 'Ασκήσεις, κι' από την άρχή ακόμα του έτους, αλλά δεν ήταν άρετεις δημοσιεύσιμες, ώστε να τους δημοσιεύω κάθε φορά που ερχόταν οι σειρά τους.

Προσθέτω πως οι συνθέτες αυτή τη φορά δεν χωρίσθηκαν σε Τάξεις, γιατί παρέλειψαν να τους πώ στην προκήρυξη πως σε κάθε συλλογή έπρεπε να σημειώνουν και ήλικία.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Δοξασμένο 'Ακρωτήρι, 15 'Ασκήσεις [30Ε].
ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Διεπρόσωπη, 11 [22Ε].—'Αφανής 'Ερωας, 11 [22Ε].

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, 11 [22Ε].—Μουσική της 'Απόλλων, 9 [18Ε].—Σίφονας, 9 [18Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, 'Αστανιάν, 8 [16Ε], κι' οι έπόμενοι με 7 [14Ε]: Μικρούλα Τραλαλά, Δευκοπυργιώτης, Πόλις τών 'Ονειρών, Χοντροκέφαλος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, με 6 [12Ε]: Κίτρινη 'Αράχνη, 'Ανατέλλων 'Ηλιος, Συριανός, Ουρανός Πολύφωτος (και με τόνομά του), Καμπρών, Μικρός Σπουδαστής.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, με 5 [10Ε]: Κορυδαλός του 'Υμηττού, 'Ατρόμητος Διαπλάσποις, 'Αργοναύτης, 'Μαγευμένος Βασίλοπουλο, 'Ασπρος Κόρακας, Δόνιφαν, Πίστις Πατρίς, 'Αγνοολογίατος, 'Ηλέκτρα, Πούλια, 'Ισις, Πρόμαχος της 'Ελευθερίας, 'Υποπλοίαρχος Κρίστιαν.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, με 4 [8Ε]: Ζακυνθινούλα, Βαρόνος Δελλακάρτσος, 'Ασμονιμένη 'Ελλίς, Κυκαρία, 'Απλή Ζωή, 'Ηπειρωτόπουλο, Κεφαλλονιτοπούλα, 'Αρκίνος, 'Υδραίοπουλο, Τάσος Τζαμτζής. Κι' οι έπόμενοι με 3 [6Ε]: Περούς, Χαμυλίων, Ρεμής, Χιωτοπούλα, 'Ικαρος, Ρόζα Δίνα, 'Αγκάθι, ΙΑ' 'Ολυμπίας, Γόρδιος Δεσμός, Αιώνιος Θρούλος, Βραυλιάνο, Σαρπηδών, 'Ερείκη, Σιάν-Φεύ, Κυψελιωτάκι, Λόλυ, Βιργίλιος, 'Ορεινός Κερκίρας, Πειρακτήριον.

Κι' οι έπόμενοι με 1 ή 2 'Ασκήσεις, από [3Ε]: 'Αρσακιάς Νο 1, Δύρα του 'Αρίονος, 'Ορφέας, Κατάσκοπος 33, Ροδία, 'Ιππότης της 'Αρτας, Βασιλεύς του Χιοπούρο, 'Ανθισμένη Γαζία, 'Αρσακιάς Νο 2, Εύθυμος Τραγουδιστής, 'Αγρίμι, Κεραμίδιος Γάτος, Πεντάμορφη, Διάνα, Κύριος του Ντάντισγκ, Τυρταίος, Πικροδάφνη, 'Ησως του 13, 'Αττέ 'Ιράμ, Λυγερή, Γολιάθ, Φοίβη, 'Αγνό Μενεξεδάκι, Κάστα Ντίβα, 'Ιππότης Λεονάρδος, Ντέκτεβι-Φάντασμα, Πέτρος Λεοντόπουλος, 'Ανδριωτάκι, Χρυσόθεμις, 'Ανθος της Χαβάγιας, Σεληνιώτικος 'Ορλίζων, Σουσουράδα, Πονεμένη Καρδιά, Κόμης Ναρκίν, Βαρόνος Μυχαλάουζεν, Μαύρο Διαμάντι, Είρηνη, Μπουκλέτ, Παπύ, Τρούπα στο Νερό, Στέφανος της Δόξης, Γκέϊσσα, Μιχαήλ Στρογγύφ, Χόρρυ Μπώρ, Μελαχροινός 'Αντιπλοίαρχος, Σκλαβωμένο Νησί, Ταγγάνικο Βιολί, Τσάρεβιτς, Κ. Θεοδωρίδης, Δελιά, Χρυσάλλις, Παιχνιδιάρη, Λοχαγός Ριχτόφεν, Νικόλαος Θεοδώρου, 'Αρσακιάς Νο 8, Λαμαρτίνος, Μενεξεδένιο Δελινό, Τετραπύρατη, Λεάνδρος 'Αλεξιάδης, Παράξενη Μικρούλα, Κούκος, Σαλωνίτισσα, Μελαχροινό Ναυτάκι, Στέφανος Παρασκευόπουλος, Κονστ. Γ. 'Αγγελόπουλος, Τσουκνίδα, Μύρτα Φλώρη, 'Οπαδός, 'Αμερικανισμός, Λέλος Φ. Νικολαΐδης, Μικρός Φιλόσοφος, 'Ανθος Αύνης, Νικοκυρούλα, Λήθη, Λορελάι, Χαραυγή της Νιότης, 'Ηλιοπερίχνη.

Σημ.—Σε μερικά φυλλάδια του 1937 δημοσιεύθηκαν κι' 'Ασκήσεις από βραβευμένες Συλλογές του Πεντάθλου. Αυτές, έννοείται, δεν λογαριάζθηκαν στ' άνωτέρω 'Αποτελέσματα.

Στό ερχόμενο θα δημοσιευθή ή προκήρυξη για τις 'Ασκήσεις του 1938. Μη μου στείλετε Συλλογές άν δεν ιδήτε τους νέους όρους. Στό μεταξύ θα δημοσιεύω 'Ασκήσεις από τις τελευταίες Συλλογές που έλαβα τό 1937 και δεν έχουν εξαντληθεί ακόμη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Αθήναι, 42 δδδς Εύρηπιδίου
την 1 Δεκεμβρίου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρι της 'Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη «Διαπλάσι», διοργανώνει διεβδόμη διαίτες ειδικές έκπομπές για τά 'Ελληνόπουλα, τόσο του 'Εσωτερικού όσο και τών 'Ελληνικών παροικιών του 'Εξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα ('Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και μου γράφουν, δικαιούνται να έχουν άπάντηση—έντενέστερη ή συντομότερη, αναλόγως του θέματος και του χώρου—στην 'Αλληλογραφία μου. Δυσανάνγνωστα γράμματα, με ξέθωρο μελάνι γραμμένα, ή ακατάστατα, βιαστικά, μουντυρωμένα, δεν τά διαβάζω. 'Επίσης δεν δέχομαι γράμματα που δεν έχουν τό απαιτούμενο γραμματόσημο και πρέπει τά πληρώσω ό, τι λείπει διπλό. Να τά συγίσετε στό ταχυδρομείο και να βάψετε τό γραμματόσημο που χρειάζεται.

ΤΟ σημερινό φυλλάδιο είναι τό πρώτο του 60ου χρόνου. 'Η βοήθεια του Θεού κι' ή αγάπη τών Παιδιών δεν μου έλειψαν ποτέ. 'Ελπίζω να μη μου λείψουν και στό μέλλον, και να βγάλω κι' αυτό τό χρόνο κι' άλλους πολλούς. 'Αλλωστε κώνω ό, τι μπορώ για νάναι ευχαριστημένα μαζί μου τά παιδιά μου, και βλέπετε τί ώραία μυθιστορήματα διάλεξα για φέτος. 'Ο «Τόμ Σάγερ» του Μάρκ Τουαν, τό «Μυστήριο της Ξανθής Κούκλας» κι' α'Ο Τότες και ό Λαγός του» τά σάς κατακτήσουν, είμαι βέβαιη, άπ' την άρχή. Καθώς σάς είπα, τό πρώτο θα βαστάξη όλο τό χρόνο. Τό δεύτερο θα τό τρίτο θα τελειώσουν με την έξαμηνία και θα τά διαδεχθούν άλλα δυό ή και τρία. 'Όστε πάντε ή εξέ ή να είναι τά μυθιστορήματα που θα σάς δώσω τό 1938. Χωριστά ή άλλη ύλη κάθε φυλλάδιου, 'Αθηναϊκή 'Επιστολή, Διήγημα, Ποίημα, Νέα και Περίεργα κτλ.

Είμαι πολύ ευχαριστημένη από τις άναγνώσεις. Δεν πέραςα ακόμα μήνας από την Πρόσκλησή μου κι' έχουν άναγνώσει πληθός. Σας θυμίζω και πάλι τις προθεσμίες: 15 Δεκεμβρίου, 31 Δεκεμβρίου και 31 'Ιανουαρίου. 'Η πρώτη, καθώς είπαμε, είναι ή καλύτερη.

Σας θυμίζω και τόν Διαγωνισμό Ξεσπαθώματος που προκηρύχθηκε στό 51ο φυλλάδιο. Είναι ευκαιρία να έγγραφείτε νέους συνδρομητές με την άρχή του νέου χρόνου και να μου στείλετε τη συνδρομή τους μαζί με την άναγνώση της δικής σας.

Μην ξεχνάτε και τό Δώρο στό Φαίδωνα. Με την ίδια ευκαιρία μπορείτε, όσο θέλετε, να μου στείλετε και την εισφορά σας (δοηθήτε, δεν είναι ανάγκη να στείλετε πολλά). 'Ο 'Ερνος θα κλείση όριστι-

κώς στό τέλος 'Ιανουαρίου, και τότε θα γίνη ή 'Επιτροπή, που θα αποφασίση τί πράγμα θα χορηγήσει με τό ποσό που θα μαζευθή ως τότε' και συγχρόνως, θα προκηρυχθή ένας διαγωνισμός για την 'Αφιέρωση του Δώρου, που κι' αυτόν ή 'Επιτροπή θα τόν κρίνη.

Σας θυμίζω ακόμη: Τη Σημείωση τών Εύσημων του 1937, που πρέπει να μου τη στείλετε ως τό τέλος 'Ιανουαρίου. 'Ο 'Οδηγός λέει πως πρέπει να είναι γραμμένη. Θα μου κάμουν χάρη και όσοι θα μου στείλουν, στην ίδια προθεσμία, και Γενική Στατιστική. ('Η Στατιστική πρέπει να έχη τά ψευδώνυμα πρώτα αλφαριθμητικά, και κατόπι κατά σειράν έπιτυχίας. 'Αλλά στό δεύτερο αυτό κατάλογο είναι περιττό να σημειωθούν όσοι έχουν κάτω από 50 Εύσημα).

Την 'Αναγνώση τών Ψευδωνύμων σας, που όσοι θέλετε να κρατήσετε τό ίδιο ψευδώνυμο και τό 1938, πρέπει να την κάμψετε ως τό τέλος 'Ιανουαρίου. 'Αργότερα, κάθε μή άναγνωμένο ψευδώνυμο θα τό θεωρώ έλεύθερο και θα τό δίνω στον πρώτο που θα τό ζητήσει.

Τόν Τόμο μου του 1937, που είναι τό καλύτερο πρωτοχρονιατίκο δώρο, και που θα τόν βρίσκετε σε λίγες ήμέρες στό Γραφείο μου άδιστο, και στά κυριότερα βιβλιοπωλεία χρυσόδεμένο.

Σημα Συνδρομητών δεν υπάρχει πιά, έχει εξαντληθή. 'Αν κάμω άργότερα, θα σάς ειδοποιήσω.

Αυτά όλα έπρεπε να σάς τά πώ, όπως σάς τά λέω κάθε χρόνο στο πρώτο φυλλάδιο, κι' έτσι δεν μου μένει πολλός χώρος γι' άπαντήσεις. Δεν περνάει ο' όσα γράμματα δεν θα μπορέσω σήμερα, θα πάντρω στο ερχόμενο.

Πολύ ώραίο τό ποίημά σου, Μεγάλη 'Ελλάς, και καταλληλότατο' αλλά φοβάμαι να τό άναδημοσιεύσω, γιατί τό περιοδικό που τό πρωτοδημοσίευσες άφορμή γυρεύει να με βλάψη και μπορεί να έπικλεσθή τό νόμο περί πνευματικής ιδιοκτησίας, που άπαγορεύει την άδημοσίευση από την ύλη ενός περιοδικού πριν περάσουν όρισμένα χρόνια. Λυπούμαι πολύ, αλλά και σύ βέβαια δεν θα ήθελες να έχω καμμία ιστορία.

Ξανθή Προσφυγοπούλα, χάρω πολύ που είσαι τόσο ευχαριστημένη από μένα και περιμένεις με τόση άνοπομονησία καθ' έβδομάδα τό φυλλάδιό μου. Σ' ευχαριστώ που με συσταίνεις και σ' άλλους. 'Η 'Ιωνία θα ιδη τώρα πως μου έγραψες και θα ήσυχάζη.

Σ' ευχαριστώ πολύ, 'Αγγέλα Μ. Γάγκα, για τά ξεσπαθώματα. Ναί, ως τώρα μου έχεις κάνει δυό νέες συνδρομητρίδες και χάρω που μου έτοιμάζεις και άλλες. Αυτό μαρτυρεί την αγάπη σου σε μένα, που μου την εκφράζεις κιόλα με τόσα ώραία λόγια και στά δυό γράμματά σου.

Δεν περνάει, Παυλάκη, που διάβασες και γαλλικά τό «Μυστήριο της Ξανθής Κούκλας». 'Αφού σού άρεσε τόσο, ευχαριστώ ή τό έκανα διάβαση, και βέβαια στην έλληνική μετάφραση θα σου φανή ακόμα πιο ώραία, πιο 'Ιωνιανή. Τό κομμάτι σου θα τό διαβάσω με τη σειρά του και θα σου πώ. Πρέπει νάχρησ υπομονή γιατί λαβαίνω πάρα πολλά.

ΜΗ ΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πως κάθε παραγγελία σας για να έμπελίστα έμμέως πρέπει να συνοδεύεται και με μία τυπωμένη ταβίνα, άπ' αυτές με τις όποιες στέλνουμε κάθε έβδομάδα τό φύλλο.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Νεαφός 'Αριστοκράτης, ά. (ΔΖ). Ροδόλφος Βαλεντίνο, ά. (ΑΠ). Μικρή Πιανίστα, κ. (ι). Μάννα, κ. (ΧΑ). Τρελλή Χαβαλέρα, κ. (ΔΓ). 'Ορειβάτης, κ. (ΣΣ). Βερόνικος, ά. (ΓΜ). Βαλεντίνο, ά. (ΒΠ). Σβυμένη Μελωδία, κ. Παλιό Βιολί, ά. (ΑΠ). 'Επιτικός Ταχυδρόμος, ά. (ΣΚ). Σοφός Κουκουναίρι, κ. (ΑΚ). Φρέντερικ Μάρς, ά. (Χ). 'Αμφιτρονίς, κ. (ΑΩ). Δευκή Καμέλια, κ. (ΔΠ). Γαλανομάτα, κ. (ΒΠ). 'Απτερος Νίκη, κ. (ΝΣ). Σεβάζ Θαλασσινός, ά. (0+0=0). Σύλλογος 'Αστέρων, ά. (Σύλλογος). Γλυκογέλαστη, κ. (ι. ι.). Δοξασμένο Νησί, ά. (ΝΒ). Τιτάν, ά. (ιι). Κυκλών, ά. (ιι). Κόμης 'Οπλιγκαντώ, ά. (ΝΒ). Ταγκολίτα, κ. (ΑΡ). Δούξ 'Οπλιγκαντώ, ά. (ΝΒ). Ραμνουσία 'Αρτεμης, κ. Εύθυμος Πλοίαρχος, ά. (ΑΚ).

Αναγνώσεις Ψευδωνύμων: Γαλήνη, κ. Μαργαρίτα, κ. Βασιλίκης Σωτηριανός, ά. Βερόνικα, κ. Κόμηςσα 'Οπλιγκαντώ, κ. Χιόνι, κ. Κόκκινη Γατούλα, κ. Εύαννα, κ. Κάθην 'Αρβανέσκω, κ. Τόμπολα, κ. Χαλκιδιωνίτισσα, κ. Χαρά, κ. Γαλαξιδιώτικη Καράβι, κ. Μαστορχαλαστής, ά. Διγενής 'Αχρίτας, ά. Τρισεύγενη, κ. Σολωνίτισσα, κ. 'Ανδαλούζα, κ. Μερσεντές, κ. Παράξενη Μικρούλα, κ. Δροσουλά, κ. 'Ερμιά, κ. 'Αστρον της Αύνης, κ. Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, ά. Ρόμπερ Ταϊύλορ, ά. Στέφεν κ. Μπέττυ, κ. Τσάρεβιτς, ά. 'Οπαδός 'Αμερικανισμοί, ά. Νινέττα, κ. Μιμόζα, κ. Δεσλά, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

22ο Δελτίο Εισφορών

'Από προηγούμενες εισφορές δρ. 3,197

Σεβάζ Θαλασσινός . . . » 25

'Αδελφαί Χρήστον Παύλου . . . » 50

'Ιωμήνη Κ. Λάμπρου . . . » 50

Τό όλον μέχρι 30 Νοεμβρίου: δρ. 3,322

Η Διάπλωση άσπάζεται τους φίλους της: Σκορπιόν (χάρω που άπεπνίξαες την τεμπελία' και σού εύχομαι και πρώτο) 'Ιωνίαν (πολύ μ' ευχαρίστησε τό γράμμα σου' είχα ιδεί και στις έφημερίδες τί ώραία που γιορτάζατε την 25η επέτειο της άπελευθέρωσης' και, Χρυσή 'Ελλάς είναι ή αδελφή σου' και Χρυσάλλις ή άλλη φίλη μου) 'Εθάναν (συμμορφώθηκα ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολύ' χάρω που κανείς τόσο καλές γνωριμιές' κι' εγώ έντιμώ πολύ την Κ. Α.) Δευκήν 'Αραπίσαν (ώστε την Κοκκινισκουφίτσα, που πέραςα έλληνογραφώσε μαζί της, τώρα την έχεις συμπαθήτρια' τί καλά! καθόλου δεν με κούρασε τό γράμμα σου, μόνο που δεν έχω τόπο να σου άπάντησω με πολλά' γι' αυτό περιμένω και τό άλλο γράμμα που μου υπόσχεται) Μπετόβεν (ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολύ, καθώς και την 'Ανεμοζάλη) Κίτρινη 'Αράχνη (άν δεν έλαδεις ακόμα άπάντηση, κι' όττε τά τετράδια που παρήγγειλες, βέβαια θα χάθηκε τό γράμμα' συγχαρητήρια' σού έστειλα 5 τετράδια χάρω που σ' ευχαρίστησαν τόσο τά Νέα του 1938) Παράξενη Μικρούλαν (πολλά αδελφια μαλλώνουν ποιά να με πρωτοδιαβάσω, γιατί δεν έχουν τό καλό ιδίωμα που έχετε σύ κι' ή αδελφή σου, να διαβάει ή μια και νάκούη ή άλλη' έστειλα 20 τετράδια) Παλιό Βιολί (βλέπεις σήμερα την έγκριση' χάρω πολύ για την άπόφασή σου' χαριετισμούς και στό παλιό μου Παλιό Βιολί' τό ποίημά ή τό διαβάσω με τη σειρά του και θα

σου πώ) Δόνιφαν (μὰ ήταν ἡμέρα καὶ ὦ-
ρα ἐκπομπῆς γιὰ παιδιὰ; τότε δὲν θὰ ἔ-
γινε ἀπὸ κάποιο ἐμπέδιο) Ἀμφιτρώνα
(δὲν ήταν μέσα στὸ γράμμα σου εἰς 5 δραχ-
μὲς γιὰ λυσόχαρτο καὶ τετράδια) Ἀστρον
τῆς Αὐγῆς (ναί, καὶρο εἶχες νὰ μοῦ γρά-
ψῃς ἔλαβα καὶ τὴν ἐπιταγή, ἐξέτελεσα κι'
εὐχαριστῶ πολὺ) Μαστροχαλαστήν (ἐλα-
βα, ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολὺ, ἐπίσης κι' ὁ
κ. Φαίδων) Μελαχροινὴν Διαπλασοπού-
λαν (ἔλαβα, ἐξέτελεσα κι' εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ δλα) Συριανόν, Ὑδραϊόπουλο, Ὁ-
ρεϊβάτην, Μίρκαν, Ἀνεμοστρόβιλον,
Βασίλισσαν Νεφερίτην, Γοῖδα, Δεϋλά,
Ταξιδιώτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25
Νοεμβρίου θάπαντῶσθ στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 284ου Διαγωνισμοῦ Λόσεων.
Ἴδε προκήρυξη εἰς τὴν σελίδα 9. Αἱ λύσεις τοῦ
φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Φεβρουαρίου.

1. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο στὴ Ρωσσία ποταμός,
Φρούριο τῆς μου στὴ Μασσαλία,
Κινὸς τὸ τρίτο μου ὑποθετικὸς
Ψευδώνυμο τοῦ κύκλου μας — ἐμπρός!
Θὰ βρῆς στὸ σύνολό μου μ' εὐκολία...

Δένιφαν

2. Συλλαβογράφος

Ἐν' ἀπαγορευτικὸ,
Τῆς Βυζαντινῆς μὰ νότα,
Ἐντομο πολὺ ὄχληρό
Σχηματίζουν χωρὶς... γιῶτα
Μικροῦλα Τρακαλά

3. Στοιχειόγραφος

Πουλί μεγάλο τῆς αὐλῆς
Λαϊμό, κεφάλι χάνει,
Κι' ἦρως γενναῖος μ' ἀτυχῆς
Ἀπὸ τὴν Τροία φτάνει
Λησμονημένη Ἑλπίς

4. Ἀναγραμματισμός

Σχήμα γεωμετρικὸ
Ἄν τὸ ἀναγραμματισμοῦ,
Μετεωρολογικὸ
Θὰ τὸ ἰδῆς καὶ θάπορῃς
Ἡλιοπεριχέτη

5. Τετράγωνον

***** = Τὸ ὕψος σου ἀντὶ τὴν χρόνῳ
***** = Μεγάλῃ θεᾷ.
***** = Θαλάσσιον ζῶον.
***** = Μέρος τοῦ λόγου.
***** = Ὄνομα θεραπευτικόν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Ὁρεϊβάτης

6. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ποταμὸς περιφέρμος,
23618 = Πτηνόν.
3245628 = Ἄλλος ποταμός.
4167 = Φυσικὸν φαινόμενον.
53476 = Ἐπίρρημα
673718 = Μυθολογικὴ κόρη.
735126 = Ναὸς θεᾶς.
85347615 = Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἰππότης τῆς Ἀρτας

7-11. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:
ἀπουσία, ἀντίς, ἄρμα, μῆρὸς, πυραμῖς.
ἸΚεραμίδες Γάτες

12. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκροστιχίδος

Τάραχά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον ρητὸν
τοῦ τύπου: * * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
1, Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας καὶ δια-
κοσμητικόν, 2, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

3, Βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων, 4, Θεο-
μὸς ἄνεμος, 5, Ἡφαίστειον.

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος

13. Ἑλλισοῦφωνον

ἡα—αι—ιαοεο

Ὁρφεὺς

14. Γεῖφος

εσ αλ

εσ εσ αλ αλ Κῦμη Νε

εσ εσ πώ! Κίμ Νέα

εσ εσ εσ εσ αλ αλ

εσ εσ αλ

Ἀγκάθι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 38.

453. Ὁμηρος (ὁ μῆρὸς).—454. Λάτιος
—Μάτιος.—455. Ναταλίνα—τάλαινα—λατά-
να.—456. Ἡ πέννα.

457. Μ Ε Θ Η (Η Θ Ε Μ ες...)

Ε Δ Ε Μ (Μ Ε Δ Ε κα.)

Θ Ε Ι Α (Α Ι Ε Θ νικαί...)

Η Μ Α Ρ (πονηΡΑ ΜΗ...)

458. ΔΙΟΚΑΝΤΙΑΝΟΣ (Ἰοκάστη, Ὁ-
δησσός, Κίνα, λίνον, ἥλιος, Τῆλος,
ἄδικον, νῆσος, Σίκινος).—459—461. 1.
Καλομελέτα κι' ἔρχεται. 2. Ὁ τρώσας
ἴσεται. 3. Μὴ μου τοὺς κύκλους τά-
ραττε.—462. ΑΡΑΡΑΤ (παῦσις, ἄρι-
στον, λανθασμένον, ὠραῖον, θαῖρος,
ἡΤτα).—463. Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν
τίσιν οὐκ ἐκτίσει.—464. Τριάς ἀγία δό-
ξα σοι (τρία, σά, Γῆ, ἄδω, ξας' υ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τέμμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μετὰ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στῖχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληροῦν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΔΗ'—1]

Διαπλασόπουλα-ες, εἰμαι ἓνα ταπεινὸ
ἀγριογούρουνο ποὺ ἐξεφύτρωσα στὸ ὠ-
ραῖο περιβολάκι σας, ἀνάμεσα σὲ Σὰς τὰ
μυρωμένα λούλουδα. Θέλετε νὰ μοῦ χαρί-
σετε τὴν φιλίαν Σας; Ἄν ναι, στείλατέ
μου ἓνα γραμματάκι Σας εἰς τὴν Διευθύν-
σιν: Μηνᾶν Ποτήρην. (Διὰ Β. Β. Β.) Ἡρά-
κλειον-Κρήτης. Περιμένω ἱλως ἀπὸ τὴν
μεγάλῃν τάξιν. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΔΗ'—2]

Λίαν προσεχῶς ἰδρύνεται:

«ΣΥΛΛΟΓΟΓ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΔΗ'—3]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνησιν χαριστῶ
δλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες, ἀλληλο-
γραχῶ μετ' ὅλους-ες. Γράψατε εἰς τὴν Δ/σιν:
Κον Νέστορα Γιαννόπουλον, Κεφαλῆνηας
32, Ἀθήνας (διὰ Τ.Χ.)

Τρελλὴ Χαβανέζα

[ΔΗ'—4]

Γαλαζάνι, στὴ γιορτοῦλα σου χίλιες εὐ-
χέες.

Κονκίλης Γρηγοριάδης

[ΔΗ'—5]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ, παλιὸ διαπλα-
σόπουλο ξαναμπαίνω, ὥστερα ἀπὸ πο-
λύμηνον ταξίδι, στὸ μυρωμένο σαλονάκι μας,
μετ' ἑνὸ ψευδώνυμο. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀν-
ταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Δ/σις: Δέλον Παν-
τερλῆ. Τράπεζα Ἀθηνῶν, Τμήμα Πληρο-
φοριῶν, Ἀθήνας.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

[ΔΗ'—6]

ΛΙΑΝΑ, νὰ περιμένω; Σὲ ξέρω, εἶσαι
ἡ Α. Μ. ... (συμπληρώσετε τελεῖς).

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

[ΔΗ'—7]

Περιμένετε τὰς ἐκπλήξεις τοῦ
«ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΔΗ'—8]

Ποιὸ ἀπὸ τὰ μεγάλα διαπλασόπουλα
ἠθῆσε νάλληλογραφήσῃ μετ' ἡν ΓΑΓ-
ΚΟΓΕΛΑΣΤΗ: Θὰ με γέμιζε χαρὰ!!
Γράψτε: Σαμουὴλ Κοέν, Δημητριάδος 72,
Βόλον, γιὰ τὴν: ΓΑΓΚΟΓΕΛΑΣΤΗ

[ΔΗ'—9]

«ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΠΕΙΩΝ» Συμμετο-
χή: τριδραχμὸς. Προθεσμία: Διμή-
νος. Βραβεῖα: Ἐκλεκτότατα! Δ/σις: Ζωὴν
Θεοδοσίου. Συννοικισμὸς 121, Σῦρος. Περι-
μένω υποστήριξιν. Συριανὸς

Σημειώσεις: Δύνανται νὰ συμμετάσχουν
καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον.

[Δ]

Ἀποκαλύψεις: Μίλκα=Παπαδοπούλου,
Ἀόρατο Διαπλασόπουλο=Ἀποστολι-
δης, Ταγκολίτα=Ριζοπούλου, Ἀρσενιάς
Νο 1, Σαχλίνη, Μιμόζα=Κουτσόδοντη, Ἀλ-
κιονίς=Σέτερη, Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν=

Συναβῆς!

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΔΗ'—11]

Ο φίλος μας Θεοδωρὸς Ζησιμᾶτος λίαν
προσεχῶς θὰ ἴδῃ Ὁδρανὸν κολοκῦθι.

Πιγκουῖνος

[ΔΗ'—12]

Χιονισμένη Ἑλλάτι, οὕτε ἀκούσας που
θενά. Γιατί; Τόση περιφρόνησις!!

Μελαχροινὸ Ναυτάκι

[ΔΗ'—13]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια
γιὰ ἓνα ἐνθῦμο τῆς διαπλασιακῆς ζωῆς
μετὰ Διαπλασόπουλα μόνο τῆς Μεγάλῆς τά-
ξης. Δ/σις [ΔΖ'—219].

Δεϋλά

[ΔΗ'—14]

Στέλλα Βιολάντη, πῆρες τὸ γράμμα μου;
λίγο νωρίς ἔ;

Δεϋλά

[ΔΗ'—15]

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (Ἐπίσημον ἀνακοινωθέν).
—Ἀναγγέλλει ἀναχώρησις διασημοῦ
«ΣΤΡΑΤΑΡΧΗ» μεταβαλίνοντος εἰς Διαπλα-
σόκομον.

[ΔΗ'—16]

Κόμη Ὀπλιγκαντώ, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.
Κατάσκοπος 33

[ΔΗ'—17]

Μετ' ἑνὸς ἐναρξιν τοῦ νέου ἔτους διασχίζω
διὰ δευτέραν φοράν τὸ Διαπλασιακὸν
στερῶμα, ὡς Διαπλασιακὸς Ἀστήρ, ἐξα-
κολοῦθῶ δράσιν μου, χαριστῶν φίλους μου
καὶ περιφρονῶν ἀντιπάλους μου.

ΚΟΜΗΣ ΟΠΛΙΓΚΑΝΤΩ

[ΔΗ'—18]

Κατόπιν πανδιαπλασιακῆς αἰτήσεως κα-
ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νεοδιαπλασιακοῦ
ἔτους, ἀπονέμεται εἰς τὸν ΚΟΜΗΤΑ Ο-
ΠΛΙΓΚΑΝΤΩ ὡς ἐν μάχῃ λαμπρῶς ἀρι-
στεύσαντα, ὁ τίτλος τοῦ ΔΟΥΚΟΣ.

[ΔΗ'—19]

Ἀνερχόμενος εἰς τὰς νέας βαθμίδας, ἀνα-
λαμβάνω καθήκοντα. Ἐξακολουθῶ
ἀλληλογραφίαν μετ' ἡν Μεγάλῃν τάξιν,
(Δ/σις: Κον Νίκον Βασιλάνην, Ταμσιακὴ
72, Θεσσαλονίκην).

ΔΟΥΞ ΟΠΛΙΓΚΑΝΤΩ

[ΚΗ'—20]

Κλίνει πρὸς τὴν δύσιν ἡ Κομητεία τῶν
Ὀπλιγκαντῶ, ἀνατέλλει δὲ τὸ Δουκά-
τον Ὀπλιγκαντῶ.

Δουξ—Δούμισσα Ὀπλιγκαντῶ

[ΔΖ'—21]

Κόμη Ὀπλιγκαντῶ, ὅτι λέμε δὲν τὸ
ἀναγνώσκω. Ἐδηλώσαμε [ΔΖ'—750]
ὅτι διὰ τελευταίαν φοράν ἠσχολήθημεν
μετ' ἡν μικρὴν ὑψηλότητά σου. Σίλλε